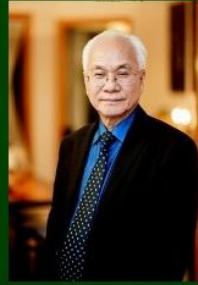

hoàng xuân sơn

thơ
Quỳnh

Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu
2017

*con chim sơn
ngựa cổ
nên cứ phải hót
suốt đời*

Bản thảo tập Thơ Quỳnh được hoàn tất vào mùa thu năm 1991, đến nay đã tròn tròn hai mươi lăm năm; một quãng thời gian khá gọi là dài cho sự chuẩn bị và ra đời một tập thơ. Cũng giống như đời sống, tất cả sự kiện, sự vật đều có cái duyên của nó. Trong *trùng trùng duyên khởi* cuộc nhân sinh, những hạt mầm vay mượn có hạt chắc và lép. Hạt chắc có cơ duyên nảy mầm sinh sôi góp mặt với đời. Hạt lép đành làm phận lẻ loi ngậm ngùi nơi cõi tối. Nhưng có hề gì phải không? Phạm Nhuận bạn tôi đã từng viết *Có Hề Chi Vàng Một Chút Rong Rêu*. Tái đi một chút hay vàng thêm một chút thì đời mình, tình mình cũng đã chín tới; ở khúc Hóa Vàng rêu rong.

tv&bh

THƠ QUỲNH

HOÀNG XUÂN SƠN

Trình Bày: T.Vấn

Ấn Bản Điện Tử

do

T.Vấn & Bạn Hữu

Thực hiện

2017

©T.Vấn & Bạn Hữu 2017

©Hoàng Xuân Sơn 2017

Mục Lục

Tản Mạn về Thơ Quỳnh

1

Bìa Trước và Bìa Sau (bản thảo 1991)

3

Thư

5

Thơ Quỳnh

6

Trong cảm nhận bằng hữu

215

*. . . quỳnh ám ảnh suốt một đời anh
có thể là một đóa quỳnh nào đó
nhú móm từ vườn đêm thắm sâu
có thể là một dáng quỳnh nào đó
vừa thức giấc vừa tan biến đi
trong giấc mùa đông cô góa
có thể là giọng điệu thơ quỳnh lơ lả
khả thể vào âm nghi. . .*

Tản mạn về Thơ Quỳnh bản thảo

Bản thảo tập Thơ Quỳnh được hoàn tất vào mùa thu năm 1991, đến nay đã tròn tròn hai mươi lăm năm; một quãng thời gian khá gọi là dài cho sự chuẩn bị và ra đời một tập thơ. Cũng giống như đời sống, tất cả sự kiện, sự vật đều có cái duyên của nó. Trong *trùng trùng duyên khởi* cuộc nhân sinh, những hạt mầm vay mượn có hạt chắc và lép. Hạt chắc có cơ duyên nảy mầm sinh sôi góp mặt với đời. Hạt lép đành làm phận lẻ loi ngậm ngùi nơi cõi tối. Nhưng có hề gì phải không? Phạm Nhuận bạn tôi đã từng viết *Có Hề Chi Vàng Một Chút Rong Rêu*. Tái đi một chút hay vàng thêm một chút thì đời mình, tình mình cũng đã chín tới; ở khúc Hóa Vàng rêu rong.

Nội dung Thơ Quỳnh, phần lớn thơ có thể gọi là cổ điển, vần điệu; cấu tứ và hình tượng nghiêm chỉnh, khuôn thước; trước khi người viết tạm vạch hàng rào trốn lính vào một lối đi khác như một thử

nghiệm cuộc trình thơ ca. Không dám nói lớn lối, chỉ xin mượn mảnh đất bạn làm nơi ký gởi Thơ Quỳnh, lần lượt, trọn bản. Như một kỷ niệm. Như dấu tích của một thời đã qua. Xin cảm tạ bằng hữu văn nghệ đã rộng lượng cho mượn đất cắm dùi.

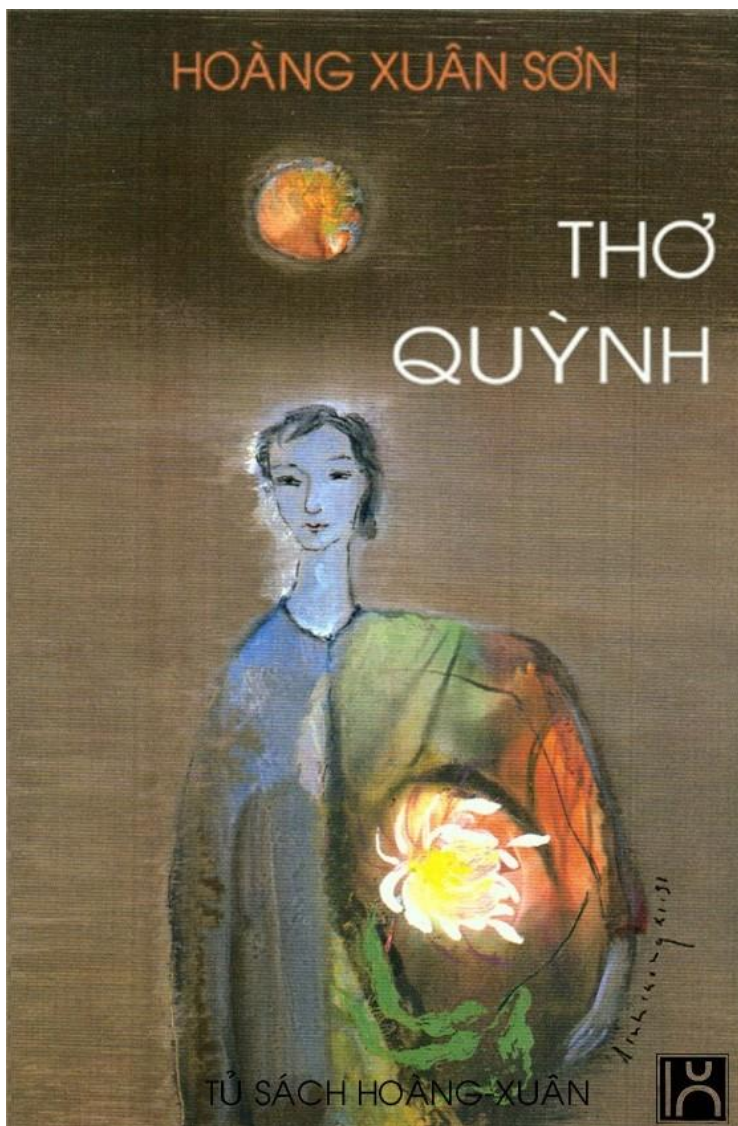
Tạ ơn họa sĩ Đinh Cường đã vẽ tranh bìa, họa sĩ Trương Vũ phác họa chân dung kẻ viết; và dược sĩ Mai Tâm cất công trình bày bìa tập Thơ Quỳnh.

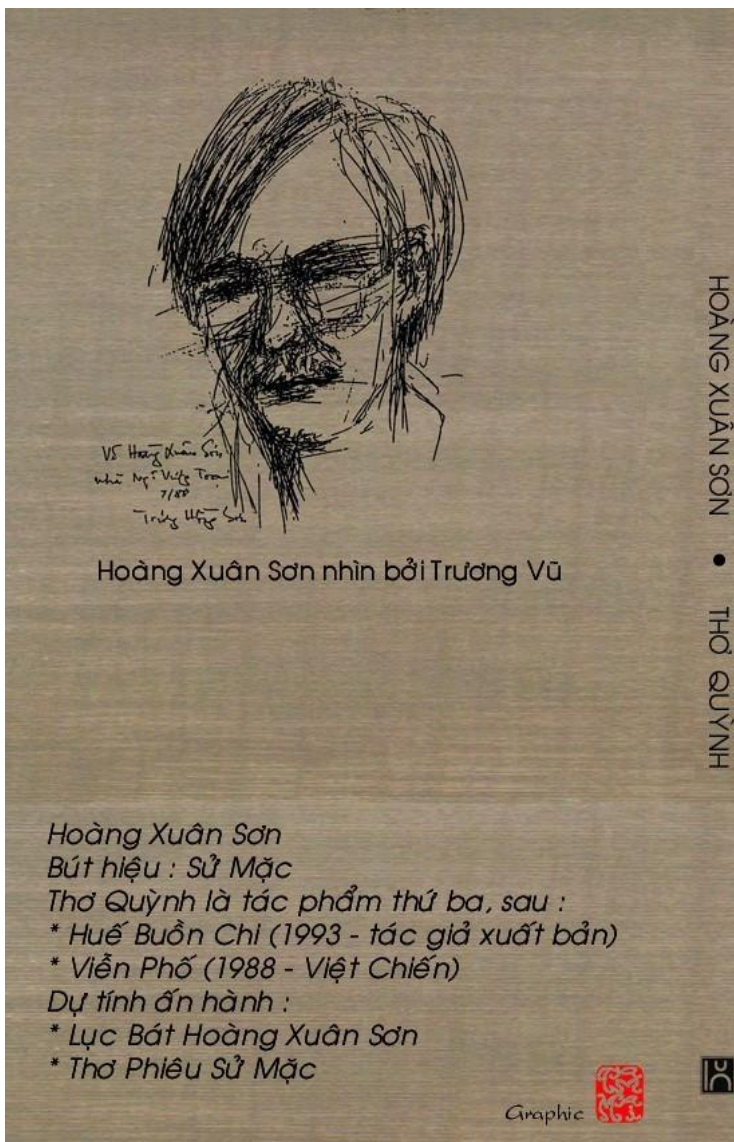
Gần đây nhất, một người bạn mới, anh T.Vấn; tuy sơ giao mà tâm ý đã tương tri nghìn dặm. Cảm ơn bạn hiền đã có hảo ý trình bày và cho phép Thơ Quỳnh được góp mặt trong Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu dưới dạng e-book để giới thiệu với bạn đọc trong thời buổi in ấn cực kỳ khó khăn.

Rất cảm kích quý bạn văn Nguyễn Thị Khánh Minh, Vũ Hoàng Thư, T.Vấn, Duyên, Trần Văn Lệ, Trần Thị Nguyệt Mai. . . đã bảo ban *lời lời châu ngọc hàng hàng gấm thêu* cho Thơ Quỳnh được thêm hương sắc

Đa tạ,

Hoàng Xuân Sơn

Hoàng Xuân Sơn nhìn bởi Trương Vũ

HOÀNG XUÂN SƠN • THƠ QUỲNH

Hoàng Xuân Sơn

Bút hiệu : Sử Mặc

Thơ Quỳnh là tác phẩm thứ ba, sau :

* Huế Buồn Chi (1993 - tác giả xuất bản)

* Viễn Phố (1988 - Việt Chiến)

Dự tính ấn hành :

* Lục Bát Hoàng Xuân Sơn

* Thơ Phiêu Sử Mặc

Graphic

thư

Tập sách nhỏ này vốn dự định mang tên Đoàn Thi, bắt đầu trùng tên với thi phẩm của một bạn thơ đã được ấn hành từ trước; do vậy mà có sự thay tên đổi họ. Cái tên, nghĩ cho cùng cũng không mang một ý nghĩa nào bức thiết. Những bài trong tập này, nếu được gọi là thơ; cũng chỉ là những hương sắc vô thường của đất trời bất gặp, theo cảm nghĩ riêng của người viết. Trong một khoảnh khắc thoáng có, trăm ý rời cũng giống như quỳnh hương, thoát đến; rồi tản mạn vào đêm. *Trong vườn trắng vừa khép những đóa mong manh. . . Trịnh Công Sơn . . . Quỳnh Hương . . .*

thơ ngắn

tựa như mình

khóc

rồi.

hoa

một buổi mai tịnh độ

vân yên hà dương say

mộng đời không ai giữ

thức dưới tọng hoa gầy

nằm ban ngày

[ghi thêm nhớ Phạm Chi Lan]

nhắm mắt nằm một thôi
dựng dậy. ngày quá ngộ
lơ mơ bước ra trời
đắt chói lòn nắng đỏ

ơ kia con chim quạ
kêu chi cái giọng khào
bạn đi rồi bữa nọ
một mình trên ngọn cao
một mình . . .

*trưa
sài gòn*

ngọ

bạn cũ còn chờ dưới gốc me
trưa ngồi nhâm nhấp ly cà phê
hơi ùn mặt nhựa cây run bóng
bác mặt trời kia rõ chán phê

hạt bụi

hạt bụi bay qua nóc nhà thờ
núp vào thánh giá nép vào thơ
trời cao xanh quá lòng vô nhiễm
một phút an nhiên thôi tới bờ

vương

có gì vương lại trên tóc em

một cánh hoa vàng như cánh cam

gió thổi tới rồi mưa cũng tới

đứng dưới hiên mưa sẽ ướt mềm

tan biến

lũ lượt người về như ong vỡ
một ngày tan biến giữa thình không
đạp xe trong quãng bình yên ấy
chợt thấy lòng vui một chút buồn

gối

ngực tân

ròn rợn bốn bề

chao ôi trăm ngãi

hồn mê lú này

gối chiều vàng sợi tóc mây

gối đêm hùng hực

lửa

ngày

quạnh hiu

biết đâu về

hứng đời

mấy bước loanh quanh

nên thơ cũng tội

trăm nhành hoa đau

hiềm xưa

gỗ nát thân tàu

ngọn buồm yên tử

biết đâu mà về

mạch đời

tản sáng sương còn trong

sao tiếng đời vẫn đục

con chim nào ngưng hát

mạch đời nào bút tung

đương thì

sáng bảnh mắt ư ử

ngâm một vần cổ thi

yêu em dường chưa đủ

yêu. như lúc đương thì

hoa

nắng ửng lên mặt nàng
một niềm vui long lanh
chiếc lông tơ run rẩy
bay đi. nụ cười chàng

tảo

nghe trong vỏ ốc
chiều tà
biển loa hú gọi
trăng
và tiếng ngân
ngàn sau
đây
đó
cũng gần
tảo phiêu
nhờ ngọn sóng tần
đầy
đưa

ở sâu

bay một thuở chín từng u ám
chim bay mau bay mau bay mau
mái nhà cong hiên người áo xám
người ở lâu ở lâu ở lâu
trời đông phong và ngọn tuyết nhàu
mùa âm cũ mười lăm năm gặt
đi đứng gần hít thở đâu đâu
bàn tay thông chừng tê tái quá
hành trang xưa hành trang xưa ử sâu

hồ trường trăng vẫn xanh

gởi An

và ký ức mở ra

lòng bát ngát cõi trăng xanh

dòng sông đêm vườn hương dịu dặt

như thình. như ru

những hạt sương lá ướt mặt thêm

ngây say triệu chòm sao trên trời hát kinh ngọc
nữ

bản đàn chùng xuống thăm sâu

người và đêm trôi về một xứ

cát đá

bàn tay thổi nhiệm màu
những móng sắc linh thần cào sướt
nức nở hoan cầm giọt châu
sống lại hết một mùa thương tưởng
gió choàng vai lên dịu hiền
ồ tiếng hát xanh như nguyệt
nguồn yêu thương đã trở về trở về
bức tranh đầy tuổi
nhớ
cuộc di hành tháng ngày mông lung
hiện ra khung đời rục rĩ
đêm bội hương
trầm mặc vô cùng

mùa đông
bắc
phương

tưởng hương

mùi gái thoảng qua

mây trời bắt được

đêm

ẩn dưới tà trắng

bàng hoàng

nguyệt

phớt hồng

tép than hồng nõ tóe

như tàn tạ

màu son

ngồi với bắc phong ở van houte

gió thổi vào trong em tóc vàng

chợt thấy mình: hai đứa lang thang

má em thơm hay mùi son phấn

áo dạ mềm. tuyết. đắm vai ngang

đợi chờ

mùa đi dữ dội

trời đất rung

mật đồ hoang phá

chắc gì em tới

mà đêm cuồng cuồng

môi rượu

cười khà. môi rượu đẹp
như tinh anh đất trời
đắng cay chia từng ngụm
đâu hạn hẹp lòng ngời
rót nguyên đầy. mộng cả

điểm tựa

lặng lẽ người rút về

bản doanh tràn khe lãnh

mò tuyết trắng bắc phương

dưới lòng sâu huyết cứ

lắng đặng nỗi buồn già

mơ hồ
vẻ xưa

tìm

vô núi tìm em xưa

đụng nhặ́m cây hoa dũ

hoa nuộ́t cả bụi bờ

mất buổi tình dung thứ

sinh

một hôm sinh biếng cười

mướt xanh như tàu lá

ô hay bệnh đất trời

cớ chi mà hành hạ

đạp

đạp vỡ một cành sao

sao cửa hồn thảm thiết

ôi tươi thắm nhụy đào

hương đâu chờ vĩnh biệt

y

rồi sẽ một ngày lên thăm núi
tựa chỗ đất trời khăng khít nhau
cho mây đậu xuống tóc thành suối
và hồn trong veo ý nghĩ đầu

ân

bước nhẹ. mơ hồ xưa. thể vân

ồ cát êm như má sông hằng

vòng tay cung kính chào hương muội

chị hát em cười đêm sáng trăng

mười năm, thơ

kỷ niệm 10 năm thế vì an sinh

mười năm tưởng làm thơ khẩu khí
thở ra toàn những chuyện trời ơi
bôi mặt. phùng tuồng hay khát sĩ
cung oán xưa khúc ngâm rã rời

mày râu nam tử sao bàng nhược?
sậy yếu lau mềm có thể thôi!
già trơ một chòm đầu mốc thếch
tóc bạc kể hoài mây vẫn trôi

đất vẫn bằng lòng cho ở mượn
tháo khoán chân dung một khoảnh trời
mười năm buồn mộng cảnh sương trắng
nửa giấc yêu hồ trăng bán khai

vẫn căm rét quá. môi. căm cập
cắn đậm vào trong huyết nhục cuồng
mười năm máu rỏ đường tơ tóc
lòng bỗng nghi ngờ dạ mển thương

giận buồn cũng thể cây khô héo
trầm hương còn đầy người khuất đây
lật trang sách cũ hồn bung bít
lời hát xưa hoài: chân nước mây

lui tới mười năm. chừ. ngô cụt
quanh quẩn bộ hành không lối ra
trộn lẫn hoan châu vào lụy đắng
mà chắc chi. chuyện nước non nhà

thơ đau nào phải người mông muội
ngôn cú bày ra một cuộc sầu
khí hào để có bùng lên. chốc
khuấy bọt bèo tan sóng rượu trào

lúc mở lòng ra hứng một mình
bên trời thu tịnh nở huyền kinh
là lúc chín cả màu oan trái
mười năm. thơ ở lẫn cùng tình

như thế

kính tặng anh chị Võ Phiến Viễn

Phố

khi cười miệng nở như hoa
mắt sáng như sao trên trời
tay vỗ về âu yếm đời
trái tim dịu dàng thôn thức
khi khóc mùi mẫn hân hoan
từ cực lạc vô biên
khóc khổ đau chín muối
khóc nồng nàn cảm xúc
nước mắt nóng. mềm
hạt hạt viên thành

kim cương bất hoại
khi đứng. ngồi. khi đi
an lòng
nhẹ thể
như mây lướt qua
sương móc đầm đìa
mặt đất
cúi sát thân tâm
ngồi
đi đứng
thật tự nhiên
ngồi bình yên
như thế

người có biết

đêm. chớm dậy
trên hàng cây tuyết lú
sao ngàn xưa
hé mở một góc đường
lòng không quyết ra ngoài khi tịnh thất
cửa chặt. bên
vây khép một nguồn cơn
người có biết phương nao về gửi lại
dấu mơ phai
trên từng nụ cúc tàn
chân đã nhớ một lần

đi khắp

mãi

hồn du miên tràn. buốt lạnh

hương vàng

người quên nhớ một điều gì đã mất

một điều chi gần gũi

tựa môi cười

tựa như nắng

đã không còn trong mắt

tựa như mưa

quần quai. mấy đất trời

*một vài
khúc ngân*

nhật

buổi sáng vươn mình trong xó bếp

lại thêm một ngày qua nữa đây

có hùng hục nhen lò nhúm lửa

xin nhẹ tay kéo nước vơi đầy

vũ

lóp ngóp bò dậy

giữa đầu trường hoang

một mình một gậy

múa chẳng ra hồn

nan

con đường hoang bãi trước

kỷ niệm mù sau lưng

giữa hai lần biên tái

bước đi cũng ngập ngừng

trầm

ý. bỗng như đêm

ngậm ngùi thơ thần

chữ nổi câu chìm

đâu mà lọc gạn

hành

đất đá cũng tan hàng

thì thôi hành độc cước

giữa cuộc đời hỗn mang

đứng chân nào chả được

chương

ngán thay mùa gió chương

đầy trời ngọn quẻ phong

ra đường thân ngã ngón

biết quay về được không

về từ
hoa trần

kỷ niệm DC. tám tám. Viễn Phố

giọt trẻ thơ

thương quá giọt lệ hiền trẻ thơ

như đá như cây những mái nhà

ôi chút vô tri còn biết gọi

thương mình. trăm cảnh hưởng người ta

một đoạn đèo bắc mỹ

mây tỏa ùn ùn trên mặt kính

xe leo quá khúc mù đơn dương

xuyên thấu ngọn trời. trăng bắc mỹ

đưa tay ngẫu hứng giọt thiên trường

lên về quê cũ

về thăm cố quân một đôi ngày
gặp người bạn cũ lúc đương say
cười ồ. như mộng xanh vai ấy
dẫm nát thơ ngây những dấu giày

nguyệt

một cánh sao băng vụt cuối trời
lần tay khuy cởi nguyệt một lời
bình an. những cảnh đời lặn đặng
và nguồn yêu dấu mãi còn yêu

dòng không

xa lạ quá giữa tâm trần nhân thế
lần đi. thôi vỡ hết cuộc đất nông
ví như thở một làn mây gió nhẹ
sợi máu buồn se chỉ một mùa đông

ngày đã đến sao đêm còn mở hé
cho tàu về xuôi ngược những dòng không
đời biến hiện sau quày hàng sinh kế
cửa sáng choang và bản mặt vô thần

thử nối kết một dung hình viễn tượng
cái ở gần, mắt hút tự đàng xa
em hãy lẫn vào trong người. tưởng tượng
hãy bình yên thời khắc lặng chan hòa

đừng mở miệng. đừng. tơ trời đương xuống
rụng trên đời và tiếng hát bao la
đừng vội vã hôn sâu vào mặt đất
hồn lưu cư còn thủa trái cây nhà

hãy thông thả ngắm nhìn cơn đau xuất
có. hay không mù mịt cũng nghìn chương
ôi cái biết giam người vào ngục thất
nằm vô tri như sỏi cuội ngoan hiền

cảm hoài

bước lui vô trướng cũng cụt đường
lui về phố thị vắng người thương
chiều tà qua bến sông im vắng
khói tản mờ hồ trên mặt gương

những mặt gương trong xanh biếc hồ
dưới nguồn thanh thảo đáy hư vô
hoa bèo trên sóng hoa cúc dại
lối thảm nhân gian vệt cỏ mờ (1)

hoài cảm không riêng một buổi nào
qua cầu nghe tiếng gọi lao xao
tiếng chân dẫm xuống cành khô mục
tiếng cá long bong quẫy dưới hào

một bận ra về trăm tiếng kêu
vườn xưa thanh tú nét yêu kiều
tổ con chim quạ cành cao vút
nghiệm thấy lòng mình đang biết yêu

biết yêu cho lắm. xót xa nhiều
thà rằng như gạch ngói rong rêu
như mây trắng đục hoàng hôn tím
như bên mười phương động bóng chiều (2)

(1) “*nặng dịu dàng soi liếp cỏ mờ*” - Trần Văn
Lệ

(2) *Động Bóng Chiều* – thi phẩm, Quách Tấn

*thơ ở
xưởng
sắt thép*

láng giềng

cô đầm nhà bên nhìn kẻ lạ

hỏi thăm người ở xứ mô tê?

thưa rằng đến tụ lòng đất đá

lạc biển trôi sông mấy hội tề

ông già trẻ

giật mình: nghe tiếng chào thưa bác!

ồ ra mình đã quá xuân tươi

mặc đôi ba chái phát phơ bạc

còn nghe lòng dạ trẻ mười mười

hạnh

ờ rồi cũng sống cho ra hạnh
ruột thẳng ngay boong quân tử liêu
ví như chẳng được làm tiên thánh
sẩy chân còn gậy chống đời sau

chuyện nhỏ

nhằm nhò chi ba cái lẻ tẻ

chú mày một ly ta một ly

ly một lam cùng ra tới bên

nghe sóng yên giang dậy thô kỳ

tàng ngư

tưởng tượng như mình đương câu cá

thanh sắt dài là cái cần câu

tiếng máy chạy: thác gập sau núi

vết dầu loang con suối bạc đầu

thơ
bồi bản

núp trong hột lúa

ở chốn phạn môn

quơ dao huyết nhục

quậy chảo càn khôn

đảo hồn khát thực

nước dùng trong đục

dặm muối thêm đường

một xó hành hương

một phường thế tục

lau bàn. nhớ trần đình tuấn

nhậu. sau khách về
bếp bồi hứng sáng
chủ mắng mình nghe
mấy khi còn bạn

ở thế nghiêm. cùng phạm nhuận

đứng sắp hàng dọc
những vỏ chai không
đứng nghiêm. chào
vào hàng
phắc
bỏ hàng

lúc lắ

lông bông một ngày

đứng nghiêm đứng nghiêm

dòm trời sáng khoái

ngó đất khật khùng

đứng im đứng im

nghe chiều bước

tới

nghe tượng mòn vai

bệnh

mùa thu miên man cơn bệnh
ngoài hiên rải cọng nắng vàng
thèm trời dậy như thèm sống
cả đời mình nổi bất an

thèm ngồi dậy như thèm ăn
cho cây cối thêm sức sống
mẹ đem cho mấy quả cam
thơm bát cháo lành bạn nấu

thuốc thang vợ hiền chăm mớm
đời mình chẳng ước chi hơn
từ niềm xa xôi thắm lặng
lòng xin ở mãi an bình
trăm cánh tay mềm gối xuống

thêm thiệp

thêm thiệp ngủ

giữa mùa hoang rụng trái

đôi mắt người thâm lặng cánh

như hoa

người cứ viết cho đời tôi mệt lả

người cứ đi

liều lĩnh với yên hà

mộng hươu nai

đêm nhón gót quanh rừng thất thủ
thấy sơn tiều nằm dưới cội mai
đừng thức nhé. đêm chưa về đủ
cho hoang đường giấc mộng hươu nai

tiếng đày

chợt nghe tiếng mẹ đày hồn

một chiều cách một chiều con vẫn chiều

nàng năm

nàng năm một dáng

ngời lên đời non

môi hồng nguyên đáng

e áp vú son

xanh hồn liễu ngạn

nước vỗ quên ngàn

bắc phương
trúc rừng
tóc còn xanh

[tặng Bùi Bảo Trúc]

tóc đã chải bốn ngàn xưa lỏng lộng
cho giang hồ trói buộc những miền xanh
người sức tỉnh giữa mê si cuồng vọng
lòng tinh sương còn hẹn với không đành

con mắt động từ ẩn tình khơi động
ừ thôi thúc đường quán chẳng nên gì
nhắc với nhé kẻ ù lì câm nín
cho bùng lên sâu thẳm một tức thì

con sông ấy buổi đưa tay thê thốt
vẫy mơ hồ trong một chuyến đi khơi
ướm hỏi được lời gì trên sóng nước
buồn thanh niên dấu ấn gãy bên đời

ngồi đâu mặt với biển đời vô tướng
từng khúc quanh từng hiện diện u trầm
rời buồn bã ôm một đời cảm hương
sợi tóc hồ trên vực thẳm nghìn năm

ôi tóc xanh thuở nào lấp lánh sáng
có còn đâu mai một có còn gì
đường sương nhẹ hoa hồng hay ngõ nắng
có về nghe giang ải lạnh biên thùy

có vẽ lại đường chim hồng tuyệt mọi
dặm tàn phai trong mộ khúc hao gầy
hồn nguyên thủy chân dung ngời bối rối
mắt lệ mù hoan lạc dưới ngàn mây

phai hết ý vườn chiều thêm mấy nỗi
ngàn dâu xanh thương nội cỏ vô tình
hồn tĩnh mặc cho tang bồng chấn lối
sầu lên chưa mà rượu đã khô bình

thôi trả hết cho suối nguồn hiu quạnh
bờ cỏ non và gót mộng đấng trình
ngồi xuống đó một đêm dài yên tịnh
nhìn ngu ngơ và hát khẽ riêng mình

xin uống vội cả đất trời vĩnh phúc
sợ mai xa sương nắng lộ nguyên hình
hồn trúc thuỷ nhớ vọng thăm sao bắc
đá tự trầm khắc khoải một dòng kinh

ôi giao cảm với nỗi đời khốc liệt
tay buông đi hồn ẩm thấu ưu phiền
tóc đã chải bốn ngàn năm hào kiệt
anh hùng nào không chết giữa thuyền duyên

gặp

chưa gặp mặt mà người vội đi
thôi thì còn biết nói năng chi
một lời chưa ngỏ lời không ngỏ
đứng lại huyền không một bước. vì

thương

thương mình
thương hết những tàn cây
thương những chiều lau cỏ loay hoay
thương gió
đèo mây đi nặng nặng
thương người
thương lúc nhớ bàn tay

buồn châu thổ

buồn thị trấn bỗng xuôi về châu thổ
buổi nghe đi tình nán lại bên cầu (*)
cây lá ngủ sao ra chiều tàn tạ
mai qua rồi mai chẳng thiết ngàn sau

(*) *Ngồi Lại Bên Cầu – Hoài Khanh*

vô âm

sông buổi hoàng hôn nước chảy xiết
đất cát về rồi sao còn đây
hỏi cánh chim chiều chim không biết
hỏi đá vô âm tịnh khẩu ngày

mặt trăng

mặt trăng rớt xuống một lùm cỏ

mê thảo đung đưa

mắt vĩnh yên tóc nàng

đôi môi cắn một sợi nguyên

màu son màu cánh kiến

tháng mười màu đêm

trăng thảo nguyên

mai sau một chàng

mai sau một chàng ôm chí cả
xuống nghịch trăm dòng nước bé con
chàng mặc tình trời trăng buông thả
hạt nước lung linh hạt nước tròn

sống cùng tôi

một ngày tôi sống bằng tưởng tượng
tôi yêu em cứ ngỡ rằng tôi
bước ra ngoài phố nhìn thiên hạ
có mặt trang nghiêm có mặt cười
có mặt nhìn tôi rất lạ xa
quần áo thơm tất người thẳng thớm
sống đẩy người đi. mất hút. và

sinh nhật

đầu năm rồi. hẩn thê
tết người ta. lễ mình
nén hồng chưa kịp thấp
mà tuổi trời lênh đênh

đơm giùm anh hột nút
kết giùm anh cái khuy
gió vừa lay lắt bóng
cửa râm ran đợi chờ

mặt mày. ừ. vẫn thê
thần hồn. cứ rách bươm
cứ gầy còm thương thê
cứ áo cơm bùng nhùng

ờ. giấy rách giữ lề
may ra chưa cầm cố
trái tim già tê tê
chút tình sâu nhí nhố

nên chi cứ yêu đời
yêu luôn cả con người
yêu mình. à. cứ thế
nhì nhằng một cuộc chơi

ông hà thúc bảo rằng
mỗi năm trừ một tuổi
cứ thế mà thông dong
suốt lòng vòng cuộc chạy

nguyên vẹn

thơ làm trong giấc ngủ

nghĩa là không nhớ gì

sáng ra còn nghiệm đủ

đầu mình và tứ chi

vô đề

làm thơ có lúc vô đề

cuộc chơi hết tứ lại về

tay không

biên dâu húng

chịu trong lòng

yêu em cũng ngại

tâm đồng

xẻ

đôi

và nghe . . .

buổi sáng ra đi nắng cụng đầu
nghe trời xanh thắm hát vài câu
nghe đất thắm dậy mùi hương mới
và thấy băng ngang một nhịp cầu

và mát như lòng dâng nước sông
đò đưa trên nhịp sóng phiêu bồng
và nghe chuông đổ chiều ngân gió
bay cái điều ai giữa cánh đồng

và thức như vườn đêm sáng trăng
nằm chơi dưới một cội hoa quỳnh
đời không câu thúc lòng không bận
như giọt sương kia chẳng biết buồn

thơ hồng

vẫn làm thơ khi chân nhịp máy
vẫn nhìn đời lãng kính màu xanh
ở khúc nào lòng không áy náy
buồn vui đâu là của riêng mình

hãy bước tới bước tới bước tới
đi trên những mảnh tình còn xuân
cửa rộng mở cho lòng phơi phới
vòng tay ôm nhịp sống đơn thuần

như nhịp đập trái tim kỳ diệu
sống vẫn đây. sống hẳn còn đây
dù hệ kiếp hao mòn thân tượng
tâm dung ơi bát nước tràn đầy

hãy cúi xuống. chưa từng bắt gặp
bóng nhỏ nhoi theo suốt chặng đời
như bào ảnh có là chân ảnh
ngắm nụ cười độ lượng hồng tươi

vieux m.

ai xướng tên ta lúc về chiều
hồi chuông báo hiệu giờ cao điểm
cuốn hút ta đi dòng bấp bênh
bụi khói hoàng hôn mặt người tím sẫm

đêm. có phải bắt đầu mút ngọn lửa cao
những cột đèn thu lu bóng tối
nhìn ta bắt chợt khuyết vàng trăng
nhếch miệng cười không nói
ôi màu trắng lười liềm thách thức
mùa gặt bội thu đầu người
áo máu xưa trong từng ngõ ngách

bây giờ mùa hè chia vui dồn khách qua đường
cô em bận áo da đầu bờm chất ngất
cuộc thắng du xanh đỏ tím vàng
những chiếc phong cầm nằm quay ra đất

đêm ở phố vieux đêm đây ắp gió
lặn xuống mặt đường dận đá hoa cương
lòng không đi chân xiêu về quán rượu
đêm ở bến vieux nước chảy rất buồn

con tàu in hình đã lâu nằm ụ
ở đó sau lưng nền tảng đại dương
hồi còi sương trườn mình lên dốc
đêm vô cùng bóng dáng quê hương

hành tinh xanh

trên hành tinh xanh, trái đất mình
cây cối mọc ra từ những khe hở
chỗ thoát hơi nhật nguyệt u tình
trong nếp chuyển luân một thời cuồng nô

dòng đời du theo dòng bụi huyễn
sáng treo một con mắt ngái ngủ đầu giường
người họa sĩ cầm sơn tô lại viền mắt
thiếu nữ không đành ý lược gương

phải rồi trời sinh con gái ra làm đẹp
hãy cứ điểm trang cho mặt đất này
dù ốm dù gầy dù hư nhược
xem như đóa hồng còn nụ ở tay

trên hành tinh xanh như còn sức thở
hít thật đầy triệu triệu quê xưa
và lãng đãng ngó chiều xoay gió
rớt xuống bình yên buổi đợi chờ

tan theo

thở giùm tôi chút nắng

tàn

mua hoa rượu nở

với ngàn tay ôm

đêm xanh. và

điệu hát buồn

giùm tôi thân ái

giữa hồn tịch liêu

bạn ơi

đời có lúc chiều

mình vui có được

chút liêu lĩnh xưa

gặp nhau cuồng hứng bất ngờ

gặp nhau một phút một giờ

gặp nhau

liệp hộ

trí óc hoành tráng nở ra vành cung

gài những mũi tên thơ

bắn đi

con thú vô tri nằm gục xuống

bìa rừng

hằng hà năm cây vãn mọc

bay thoát em ra ngoài quỹ đạo

có những nụ hôn trắng mềm

thủy tinh vỡ

dưới lòng sông đáy tương biệt

nghìn đời nghìn đời ồ những con sông

đường sào vĩnh quyết

mở ra loang loáng

trái tim

hoành một vết thương

à sao em biết

vô thường cõi tôi

ừ đau

thì cũng đau rồi

thì đi cũng đây

thì ngồi vẫn đây

cũng chung chung tháng với ngày

cũng buồn vì vút
trời mây
mây trời
trái tim. này
trái tim người
mở ra loang loáng
triệu lời gươm dao

thơ cùng em

mười năm chung mộng chung giường
chung luôn ngõ cụt đường cùng hẩm hiu
hồn mai dẫn độ thân chiều
bước đi dài ngoằn trăm điều nguy hư
nằm đâu hỡi tiếng chim gù
cát bay đá chạy giữa tù ngục không
mười năm phiêu hốt phiêu bồng
thương em tình nặng nổi chồng con mang

thăm

chẳng phải anh hùng sao thăm mệt
một ngày tất biến giọng cười khan
còn đâu những buổi lên đầu sóng
vực chiếc thuyền con xuống miệng đàn

dây tơ đã nhão nghìn cung bậc
cầm e có lúc chinh lại mình
ôi tiếng đau thương nào thủ đắc
khánh ngọc chuông đồng khúc kệ kinh

có thoảng như thân bông nhẹ tếch
hồn sao còn gượng nếp suy bì
giọt rượu thấm gì trong lửa bích
trường trường gieo nặng nỗi sầu bi

xử sĩ vài ba trăm năm trước
nhập quá dòng thời gian bất tuân
ta chẳng phải người hô xung trận
quính quáng muôn niên với nợ nần

có. không. ừ nhỉ hơi đâu luận
phù vân rồi cũng trắng ngang đầu
mai một nam tuyền xuôi biển bắc
chim. người qua hết một vòng khâu

quay mòn nhịp lữ

trong suốt hành lang xe điện ngầm
người hiện diện hành vi xương cá
giọng đàn mỗi mê chiêu trống bập bồng cơn ngủ
bước đi ta một trời đồ xiêu

hát nhớ khúc hàn huyên cây cảnh ủ rũ

ôi

hắn thế bao giờ

bây giờ bây giờ đây phút đời kẻ lẻ

chuyện năm trước năm rồi năm sau

chuyện nhà xưa lâu rồi không kể

lết đi thật rồi

xiêu tán hình nhân

trùng trùng nhơn vật

mặt mày nhón nhác hồn phát phơ

vòng tâm xuyên tâm quay mòn nhịp lữ

ôi

phải người kẻ đồng hành

từ lâu rồi không nhớ

phải người

tên hề tươi cười thời y trang rõ rõ
lời nhộn kim châm
lầm bầm muối xát
thịt xương hằng trăm quyết nổi ta đi
bụi ảnh lu mờ
thân dầu nài thêm hoen ố
sào mõi chống rồi đường dây nít dây
tơ beng nhên nhên
ngậm lòng suối cạn
hồn như nước mắt
gọng cánh ngân thiêu
đeo vết giày thô

ngọc vãn, thơ và quỳnh hương

để thơ tự biến chất
tan như muối mặn nồng
muối thấm vào trong đất
đất mớm biển nên rừng

rừng nung chín đỏ ổi
cây ngăn ngắt hương lừng
trời xanh khua dáng ngọc
xuống cỏ nằm đầu lưng

để thơ tự thốt ra
triều hun sương khói mộng
để yên nỗi nhớ nhà
vút gầy lên một bóng

ngồi ôm đá du trầm
vai ngoan trần thạch nhũ
đá mọc chùm cô đơn
miền hoan xưa lồ lộ

để thơ thấm vào máu
máu nở ra quỳnh hoa
có khi hồn ả đã
hương vỡ như khóc òa

thiên hương

tặng bằng hữu đêm tao ngộ văn bút

cũng thành sâu chất ngát

những cuộc rượu tràn gian

đắng nào riêng thuỷ mật

hạnh cất giữa non ngàn

giữa trùng vây bằng hữu

cười vang tụ nghĩa đường

thế nhân đầy lưng rượu

say khướt hoàng nê cương (*)

cho đường thanh bay vút
đôi cánh rộng hoang đàng
trăm năm dây huyền lục
có chi lạnh mình đàn

trong vòng tròn tâm điểm
ngàn ngàn mắt bão rung
đã muôn phần hiện diện
với một lần chơi ông

ôm triều hoa nguyệt quế
uống lụy niềm khổ đau
đêm vẫn dài. như thế
dững dĩ, mai về đâu?

(*) truyện tích Thủy Hử

trăng hóa huyết

cái huyết mảy nở ra hoa đá
giọt nước khóc ròng triệu triệu năm
đôi mắt sương phụ ngời xuân quá
nơi phế tâm hư kẻ bệnh nằm

một ngày hóa trăng run rẩy đứng
dưới tàn cây khô tóc bé thơ
chim lông bạn cũ sương thu ngăn
bạc mái lâu xưa đâu có ngờ

ngồi lại

ngồi lại bên thềm xưa một buổi
xa nhau lâu lắm rồi phải không?
trăng óm sương mặt đường mê đuối
đời riêng khuya thềm đóm lửa hồng

ngồi lại bên thềm xưa kín đáo
mượt mà. chậm chậm thả buông
tiếng mẹ thở đều se giấc ngủ
tiếng trở trăn cây lá ngoài vườn

ngồi ở dang xa trần khói đong
bên này bên kia ý nghĩa gì
hồn cuộn trong lau mềm cỏ yếu
cuối mùa. không tận. nhớ. quên ghi

chàng ba phải

ở với chàng ba phải
nhiều khi thấy gai gai
như buổi chiều vui nhộn
thấy người ta cười đùa
chàng ngó buồn như thể
một khung trời đăm chiêu
nụ cười chàng thật lành
sự ngây ngô của chàng

gây lấm điều ngộ nhận
duy một điều không chối cãi
tấm lòng tuyệt đại hồn nhiên
của chàng
khiến trên mặt đất này
cây vẫn mọc
và trên trời
mây vẫn bay

phúc trầm

ôm lấy ngực một mai hoa tàn nhụy
con ho dài đau buốt cả trần gian
quỳ xuống gói sao chưa đành ngoạ tuý
điềm nhiên nghe từ vân nguyệt quy hàng

hình vẽ lại chút dung nhan tiêu tụy
thanh sắc đời ngoài ô cửa song thưa
vì làm lỡ một thời không chủ ý
quyên ca xưa giờ hót mỗi âm thừa

tâm hồi vọng quãng đời nào mất dấu
mùa sương chia bướm nội với chim ngàn
nhành hoa lửng buông mơ hồ nguyệt quế
hương lặng thắm đưa tiễn một mùa sang

giờ im lặng biết đâu mình tận tuyệt
hai bàn tay lơ nhẹ quỹ phúc trầm
môi đã chín một trời thu vĩnh quyết
hôn vô ngần mình gọi khẽ trăm năm

hát lên đường

sẽ hát lên đường trắng muôn thuở
đất và người chung một điệu ru
khóc đi em tang trùng cây cỏ
lệ hân hoan từ những ngục tù

những biên giới. trường thành bung vỡ
đi thôi em từ nhân loại đó
không ai khác hơn ngoài chúng ta
vòng tay ôm lấy đời nhưng nhớ

viết những tờ thư không ngày tháng
tên người. lặng lẽ với hương ngâu
gọi khẽ tên em thời con gái
đêm ơi tóc ngắn nụ hôn đầu

hẹn nhớ câu thề trăng lưu xứ
biển đưa nhau vào tự tình quen
hỏi chòm râu cũ xanh vân đá
lòng quanh xưa mấy ngõ trúc hiền

quê hương về cả trong bình khúc
hỡi sông xa mẹ nước xa nguồn
tội ác quay đầu xin cõi phúc
nắng vỡ rung cười lúc biển sương

mùa đông chim trống mái

mùa tuyết lũ cuốn đi xa
bay đi những chân dậm dài
quần quýt tình nhau thảng ngày gần bó
những năm gù gù bên nhau chim trống mái
chim trống cùng đường kiệt sức
chim mái ủ rũ đuối lả
cội phong cheo reo lá buồn
mùa đông bầu bạn bỏ đi hết

bạn trốn tuyết ở một phương nói-cười-thâu-đêm
suốt sáng còn lại gì
mùa đông chim trống mái nhìn nhau
lặng lẽ
sau cùng đêm thánh lễ bụi ngùi
đêm mất thật sâu

tặng khúc, rừng

nằm xuống cỏ

cỏ đâm lưng

bước vào rừng

cây chắn lối

lấy tay làm gối

cũng yên một bề

cũng

yên

một

bề

tiễn

tiễn em đầu suối ngọc
trở gót về hoàng trang
diệu vời bông hoa nhỏ
quà tặng của non ngàn

ẩn

núi cao ẩn một chàng
biết thâm sơn cùng cốc
biết cả vì sao đang
hát những lời cô độc

tiếng cười chiều

sợi khói mỏng như là
màu mắt ai mới kẽ
trắng nứt một vành mi
tiếng cười chiều rơi khẽ

ngợi ca nàng

nàng ở trên am miếu vô thường
áo lục xiêm hồng ngát ngát nương
nàng ở trên cây bông cây khế
nàng. bông thùy hạnh của nghìn phương

nàng ở đâu ta chưa hề gặp
mà trắng sáng quá buổi sinh từ
đàn xanh biển thụy trầm châu ngọc
tuồng chữ bay rời trên ý hư

chị em

mai sau thị trấn đèn bù
con trăng đảo nghịch mùa thu trở về
cánh đồng ở với con dê
để yên nắng hạn nằm nghe mưa rào
cỏ nằm ngó triệu vì sao
sương lấp lánh đổ cúc, đào chị em

ngôn ngữ

chiều cô lấp đầy một khoảng trống
cự ly giữa bưng đất. và người
rong đuối nằm ngất trên gành ráng
sợ không cùng buổi máu xương rơi

ngôn ngữ xạm đen thêm nước mặn
mùa đi rung cành biếc lộc non
cát rôi bời dang xa mỏm đấng
ô lâu bãi khuất hện mỗi mòn

tấp bên ngoi lên thân tàu nạn
thùng cửa đứt tung dải địa hình
tay chấp chới vẫy tràn khung lạ
chào quen búp nõn mắt viền xanh

khởi phong từ điềm hồn nóng cháy
ráp lữ khuôn sắt trầm lặng vô tư
bọc xuôi ôm diện đồ phé thái
hồi thu kinh một quyển trắng mù

đêm. chỉ dành riêng bày ngựa trời
mắt đèn khí đá thấp bùn non
lần khân trên vết buồn thổ mộ
ngồi thâm căn ghé đọa lưng mòn

bắt đầu. như thể hồi phục sức
cánh rỗng ca xang khúc thượng tầng
cõi cõi thần tiên thời trang sức
áo hoang phơi lộ hết tình trần

huyền diệu

mai một xuống thuyền qua sông rộng

chớp bạc trên đầu hoa sóng reo

trả hồn thanh ngát cho mơ mộng

trả lời rong đi những cánh bèo

trả thơ cho gió trở về hương

tù túng chim muông cũng biết đường

mái sập cành cong bờ bụi nhỏ

ý người tâm bực viết nghìn chương

cười nói như ai giọng hiền lành
hiền từ an hậu mắt ngời xanh
mừng tủi xin nhau hôn lệ nóng
vỡ niềm nghi kỵ dấu trường canh

mai một xuôi đò về ngạn bích
người em thôn hạ vẫn yêu kiều
thức nhé yên giang hôn trắng sĩ
sóng chìm mây tạnh giấc huyền kiều

cầm

hơi đàn mở bung cửa
người dạo khúc du hương
cỏ thơm mùi tóc mới
thưa em, chiều lạ thường

sao đêm trời nhấp nháy
mím cười môi trắng xanh
tưởng như hồi vụng dại
hôn run rẩy dưới màn

này thôi đường mình dạo
bao lâu phủ bụi đời
mỗi hồn về nương náu
đàn phong cũ không lời

như gió như giông

tặng hoàng lộc

một ngày sấm lại thời trai trẻ
lòng một mối cảm xúc nhè nhẹ
hít hà
dâng lên nước nở
giọt chực tràn ra khóe mắt
giọt nóng hồi
sinh động gì mười năm vút đi

đời như nét bút chì thẳng tắp
vạch ra rồi xóa
à ha năm mươi thêm trở chúng muốn làm trẻ
bôi chút thuốc nhuộm lên tóc
bận áo chim cò nở miệng cười
mở cửa ra trân trọng chào cuộc đời
cuộc đời như gió như giông
ào ào xô tới

sao chẳng là xuân

còn nghe trác trở trên đầu sóng
nhện nước trắng soi đáy hồn buồn
việc. người. tới tập tràn lửa bỏng
cõi tạm yên bình sấm chớp tuôn

thân nhục đồ dài trăm trận tuyến
giữ lại em tôi phút tình cờ
là đây. hiện diện trong đời sống
như cỏ mọn hèn. gió phát phơ

nằm dõ lưng quay tờ mộng寐
mười năm xao xác ngọn mây tàn
tay võ. không cân đều bỉ thử
mà nên âu yếm cuộc phong trần

là đi bươn chải không bờ bến
húc tới. tràn lấp một địa cầu
tre rừng đốn giữa lòng đô thị
suối nguồn hoan lạc dễ trầm sâu

em nhĩ vóc xưa hồn bạch ngọc
ta còn nâng áo sửa đời nhau
mà nay xương quật gầy tro khắt
hoa chép trên khăn nhạt mấy màu

là xuân trở dạ buồn chi thiết
hồ mị tân thanh sương trắng ngần
tàn tích nghe tuổi đời nham vũ
tuyết lãnh vô thường giam kín chân

dằng co huyền thực nhiều khi cũng
buông kẻ đu dây xuống vực ngờ
là ai. ghé lại trong tiền kiếp
kể chuyện xưa hiền lúc trẻ thơ

mỗi năm một nhóng lời than trách
sao chẳng là xuân trái với đời
ước chi giọt nắng vàng yên thắm
cho mắt môi người rạng nổi vui

chép một lời

thôi nội cỏ trắng ngàn đau vĩnh thúy
tóc có buồn dang dở ngọn sâu mây
ngần huyết mạch một tuổi nào phung phí
cầm tay se nhìn dấu chỉ hao gầy

người khuất tịch hay quay về cũng thế
khác gì đâu màu sỏi vẫn la đà
sương vẫn thở muôn chiều trên cánh lá
nắng vẫn tàn run bầy một thành hoa

dòng hương thuỷ có muôn lần thệ ước
người xa xăm bờ đá dẫu khóc rồi
tường rêu lạnh chim về thương mái ngói
vành tang không rom cỏ mấy đắp bồi

nên suốt kiếp là xanh hư vàng mộ
chùm hoang sao băng vội ý dương trần
người vỡ nhẽ với đời riêng thầm nói
tù ra đi cùng biển phục sông trầm

cho hài xuống cụm mây trời quyến luyến
trường thiên ca miên ái nối du cầm
lòng đã hẹn một mùa trăng đỏ bến
chép một lời hoa nguyệt giữa triều âm

*vĩnh phúc. những cơn mưa về luân
vũ*

em đứng làm chi đời nát dột
mưa ở ngoài trời mưa rất lâu
mưa lạnh vai người mưa ướt tóc
tay nhỏ làm sao che ngang đầu
chân nhỏ làm sao về thăm mẹ
thăm đồng lúa chín mùa hoa ngâu
vàng son dấu bụi mờ năm tháng
yếm trắng thơ ngây hôn qua cầu

gió thổi mát em chiều chủ nhật
chiều trời không nắng mà mưa mau
gió thổi em đi buồn quán chạn
tùng phong trên vai áo đã nhàu
anh khép ơ hờ song ngực thắt
lòng buồn đâu dễ nhót đời nhau
mưa chạy trên đường mưa chập đất
anh đuổi theo mưa mấy đoạn tàu
nghe trong đũa tiễn chùng sắt thép
nghìn lời chưa đủ nói một câu
gió thổi em vào khung cửa hẹp
mưa còn luân vũ vạn ngày sau

cõi hồn

nằm ườn ra. ngày
trích thân rả róng
lôi một bàn tay
lời hâm hấp nóng
trời đỏ bệnh mùa
người lây bệnh đất
tim óc vật vờ
chiều không mọc tóc
đêm ho tràn bờ
miếng hồn lấp lánh
bỗng ngời như thơ
đỏ son lòng dạ
yêu hoa. không ngờ

mê cơn đồng thiếp
mạch gỗ rung ngâm
trăng loe thần thái
gió trá hình năm
hoán chuyển phiên đời
châu mai vàng lửa
cháy rạt cơ ngơi
ôm con bé bỏng
mà ru như cười
tít tắp bọt sóng
chiến dã mù khơi
tim người bịt lỗ
máu vẫn rịn trào
gợn gờ huyết thống
một tờ nghiêng sao

chuyện trò

cũng chỉ là thơ lẫn với thơ
chẳng nói cao xa chỉ chuyện trò
tâm thường như một cây bông giấy
nở dưới tường ai buổi đợi chờ

thuở người đi giữa nắng ban trưa
không nón cầm tay vẫn thẹn thùa
má hồng như độ hồng đương chín
hạt trắng răng cười nom dễ ưa

là thơ ngưng giữa khoảng không chiều
lượn lơ như ngọn khói phiêu phiêu
những mái nhà nằm yên lặng thế
những lối người theo bỗng dặt dìu

trong nỗi nhớ mù

ở đó không nhìn cây vú sữa
những trái tròn căng ngực xuân tình
những tầng cao vút trua thơ đại
những lối đi mòn đất cỏ nghinh

bước xuống cầu ao gót lấm bùn
gội đầu trên bến tóc dài mun
bồ kết hay là hương chanh bưởi
giọt nước trên tay có gợn giùm

gợi vào trong trí nhớ qua loa
mù mờ lẫn lộn người và ta
cây cỏ rừng chiều xơ xác lắm
ngọn nắng trên sân cũng thật là . . .

giọt trân châu sa

ví như có hạt cát
thổi vào mắt nhắm chơi
mắt xót cùng hoan lạc
rụng xuống giọt châu ngời

ô đời trên vai nhỏ
môi chúm cho hoa cười
trên cành xuân ngộ ngộ
mùa thơm ngát hương khơi

già hơn trí tưởng tượng
chiều đông thân bút gầy
người không làm quỳnh nở
tóc sẻ buồn chân mây

ôi nếu lòng còn trẻ
một cách để buồn phiền [*]
cứ là tên thất chí
lội giữa tình vô biên

xin nhau đừng tội nghiệp
mai đi con ngựa già
những móng đời oan nghiệt
gõ nhịp sầu phương xa

[*] *Tựa truyện Lê Văn Thiện*

tân cầm khúc

cây đàn

không biết nằm đâu

đánh lên một đoạn tơ sầu

nghe chơi

đã lâu

hồn ẩm bụi đời

cây đàn cũng lụy

vào nơi

tục

trần

hương lửa

ôm con

dỗ thử giấc mình

hay rằng thơ đại

bấy tình xôn xao

biển xanh xanh

sóng bạc đầu

mai sau tái hội

chút màu ba sinh

lời quê

ôi dăm đường tửu không hùng chí
sớm dậy buông nhau cuộc chiến tàn
những điều xung kỵ đêm hôm trước
cũng loảng tan vào hệ nước non

bằng hữu đôi ba lần gặp mặt
trông đợi gì nhau bụi dọc đường
người vù đi mãi chân hoang thú
ta ngấm buồn hư nổi bệnh cuồng

có gác chân lên nhau nằm ngủ
xưa người trường mộng cũng thể thôi
sông núi đâu mà ly cách mãi
khinh khoái đời say những trận vùi

cần khôn dẫu rót thêm huyền vận
chén dài chén ngắn trút vào nhau
sao cho cạn hết sầu vô lượng
như biển sông dâng nước ngập đầu

bạn dở lần ra nhưng y cũ
hương thời gian nào có mòn hơi
hơi ơi bày trận không gươm súng
ky mã không yên có ngậm ngùi?

mắt sáng sao tuông như đã đại
tai nghe. buồn nhĩ chuyện xu thời
hào kiệt trên sa bàn nông nổi
sông vạch cơ đồ mấy dặm khơi

hát hồng vài năm nhớ được gì
ca cuồng cũng lắng dạ sầu bi
hà cú thương vời trong kỷ niệm
tháng năm hoài cố buổi đương thì

ta biết lửa ngàn không dễ tắt
trường giang nuôi mãi sóng khuynh thành
mốt mai về lại nơi biên trấn
sống thưở di hành áo trận xanh

là khi đứng giữa đất trời mẹ
mái điếm tóc sương cũng khứng tình
xuống bờ đê nhỏ qua sông ngát
cây cỏ tươi màu như đàn sinh

ngân một lời quê lòng chí thiết
đêm nay trăng lửng chôn quê người
ngắn gì trong chớm hơi thu ấy
nhớ bạn đường xa. một mảnh đời

có nhuận về theo những dặm đường

người thỏ thẻ nói bên tai từ buổi
màu sơ thu hoa ngô nắng trên ngàn
tàu vẫn chạy chân đi rồi cũng mỏi
nhớ rất thâm trong một chuyến về ngang

em xưa đó dần xanh lên kỷ niệm
còn ngây thơ trong thủy bích đông dài
trời có vỡ hoang đường khúc lệ choáng
vai đá nhàu khăn trắng giữ hồn ai

sao hình quê cứ muộn màng nông nổi
vớ gì đâu bằng một thoáng xa gần
môi giả thiết hôn nồng môi nguội lạnh
má có hồng thêm buổi ấy huyền trần

sương chưa ảm mà núi đôi sao vội
che phở nẫm hờ hững bóng trăng khuya
mai rồi đây vẫn nhịp đời thúc hối
vẫn huyền hư trên cánh gió đi về

đi cũng giống như cơn dài mất ngủ
trầm hoang sơ và đau thú một mình
trăm dấu nhận qua đời người chưa đủ
chờ một hồn thu tịnh tới bình minh

thôi ghé lại mỗi trạm đời chấp nối
mượn thanh âm cười nói thưở hoang đàng
cho kỳ ngộ dấy thêm tình rất mới
chút niềm xưa trong giọt rượu hanh vàng

rồi biết đây tay ngời chia trăm nhánh
cầm đau thêm hành lý của sông hồ
lần đi nữa có bao giờ an định
khi trở về cây lá hạnh tàn khô

bài cộng hưởng

đã nghe rồi âm hưởng
thơ chàng. truyện ngắn em
sáng trên trời, mưa thấp
cuốn đi những bực thêm

sấm sét trong vườn khuya
chim gù nghe lạc lõng
còi xe rúc qua xóm
hoa cỏ động lòng từ

giải đất buồn sân đứng
nhìn nhau thỏ vịt gà
nghe rồi. nghe cộng hưởng
mộng寐 người, giấc ta

tháng bảy

rời tháng bảy lòng ơi chùng nhang khói
đường xa thêm mùa vọng nhớ sinh thành
đời buông chải với tóc tơ sầu uá
tình còn tình lưu luyến mãi ngày xanh

tay lớn dậy từ nôi hồng vạn đại
tình sông chan nghĩa bể đấm chan hòa
ơn sinh dưỡng lạy ơn đời trinh nhất
buổi qua câu ai nín được mù sa

môi sữa mật mớm giữa lời thơ bé
nhìn mai sau mắt lạc chốn dương trần
cõi biết thế buổi tạm về như thế
biết cho cùng hương lửa cũng trần thân

sông chẳng nhẽ muôn đời làm chia cắt
sông có qua từ nhịp thước tương phùng
rồi tháng bảy mưa buồn như mẹ khóc
đóa hồng nào ngỡ ngác một mùa vong

ôi tháng bảy đâu rồi trong cổ tích
hồn lãnh nghiêm quần quại bóng âm về
đâu rõ quyết đương phần đâu ngục thất
cúi xin lòng tan hợp bước trùng mê

nhà dột

nhà dột từ nóc xuống
phạt dứt ngang đầu hồi
xói luôn cả nền bản
cho đất nằm thành thơi

sinh nở. nàng

nàng sinh ra phù đồng
trông hoài chẳng lớn khôn
biết lấy ai nhờ cậy
giữa mịt mù đêm hôm

gà quạ

sao nữ phóng ướ ra
đất đai buồn biết mấy
ôi cái lũ quạ gà
đi đâu rồi cũng vậy

bôi

cái mặt mà bôi bả đi
đen điu nòi nhọ con gì chẳng ra
con cuốc mà hóa con gà
mày không yêu nước thì ta thịt mày

còn nguyên thói nhà đâu biển giác

cứ ngồi yên có khi còn gặp

ngồi yên

không nhúc nhích

quay lại hình hài ba bốn chục năm

một khúc phim một thói nhà bất dịch

những con thoi chạy mù tâm ảo

đấy. là đâu

bởi lòng còn mở khép
đất trời luân chuyển
không hơn không kém
bình minh thổi chiều tà
nhớ mình còn yêu cái đẹp
[cô đơn nào lý giải muộn phiền]
lặng cùng sâu đậm
hạnh phúc ngời ra mỗi phân vuông
như thể cây-cành-móc-sương
lặng lẽ cúi đầu
tận tuyệt

thuy

đứng đó

mở bùng con mắt ra

tóc bay

để mặc tóc bay xòa

trấn hấn

thiên đỉnh

nơi muôn trượng

núi

ẩn trong rừng

thung lũng xa

ngình xuân

chiều có rừng cây như rốn xanh
thì cũng đẹp rồi em nói yêu anh
chiều về muộn trên chuyến xe đèn một mắt
niềm đơn côi còn xẻ nữa sao đành

chiều đi qua nhà lan nhà huệ
nhà mai, cúc ở tận cuối gành
ôi những gái trai một thời lao đao mộng
xuân đã cười chưa giọng yến oanh

đi một đoạn có nhà có phố
có bụi bờ sao chẳng có sông
rét cóng riết rồi quên ghê sợ
tàn một con gay cần lạnh nồng

à rồi tháp chuông cũng biết rùng mình
đã tới giờ chim tụng hồi kinh
cây rửa mặt bụi đường ô nhiễm
xuân dự về trên trái đất nghinh

dáng mộng về theo

đi trên vụng nước nhòe cánh sao
trở về đêm đêm không ngược mặt
hòn sỏi cãm cãm tiếng động bên rào
cỏ mùn. gương giá. cỏi người khuất lấp

sáng lẩn ra đường từng thước đất
chiếc xe như con trâu già kiệt sức
vận tốc trên mỗi đầu chữ T
cuộc đời làm sao cuộc đời tất bật

vẫn cứ nhâm lẫn ngày và đêm

vẫn cứ xáo trộn em và em

mỗi bữa có phần đời xương thịt

hương biếng trôi từ giấc mộng đèn

sát ấm thân người chỉ còn lớp vải buồn hôi

ôi thân thiết cô đơn chưa từng đến thế

trời tuyết lặng câm. chiều không lời. bóng tối
không lời

những ngã ba đường trầm sâu thế hệ

cát chiếc vỏ ốc hồn giú sâu ai thấy được

môi trần tình ngun ngút sâu tu

dật dờ bước mộng thềm cơn say ngủ

dáng mỏng về theo yêu dấu ngục tù

biển

bên kia bờ thủy dương xơ xác
những mảnh thân còm mang hồn biển
biển với tôi còn nuôi vẻ nhiệm màu
như cát mướt rịn
một lần theo chân
hạt nước lăn tăn hồn người lời xởi
lướt tới đầu hôm sóng triều
bọt ngàu khỏa lấp
dấu chân cát và kỷ niệm mù tăm
mỡm đá đẩy dài ván thuyền trôi xa
hoa cải vàng ngày chia cắt
nơi tôi đến đất đai bốn bề liền lạc
dòng sông lạ tên kẻ qua đường

những con sông mang tên thánh đi tìm bình an
thân tượng

tướng đá muôn rồi

chân rêu

cơ may nào viú được triều xanh

cho mơ vàng biển thẳm

người thụ phong buổi chiều huyền sắc

đau đầu một màu hoang

cô đơn trên ghé ngòi

nghe vỗ hoài con sóng

mang gió phát phơ tự càn

lá thẫm chết

ôi một sáng không màng ra đi

người sẽ trắng treo màn trí nhớ

biển đời. nín câm

nụ cười. đêm

đêm thoát đi một con đường tuyệt

những kẻ ôm vai rượu ngắt ngưỡng chuyển về
ngông

miền thị tứ không vòng quay bánh

[không lạnh lắm cây rừng chiều có bạn]

có sóng vàng êm dịu cõi lòng

bình vỡ tràn ra cơn hồng thủy

bách nhật trùng phùng hồ phách

cuốn đi cuốn theo nỗi đời ám tị

ngồi gần bên lâu hơn đêm nay

sợi khói bắt màu men ngọc túy

ngựa cổ ra hừng: ngấm. từng giọt
nhắm nghiền mắt nghiệm đúng mình say
gối đầu lên môn man tiếng hát
tiếng ly cốc chạm giữa hồn đầy

một đoạn người. mai. vương vất bờ thành
đuôi trên sông nhòai mình biển cả
nhớ lấy nhau đời chỉ một lần
hạt sương trong chưa hề ngả giá

như giọt khuya có là nước mắt
là nổi vui trên tóc tai người
uống lấy màu thiên thu trầm hoặc
giữa bóng ai nghiêng một nụ cười

cuối miền phiêu giạt

trên những chặng đường huyễn hoặc

trên nguồn thơ. khe gió. bóng nhận trầm nghi
dân

mặt trời đá vôi nung nấu

ngày anh vẫn bám lấy tầng cao

sợi dây đu oan nghiệt

sức thở nông. đuối. mòn

sao em thấu được sống là thời cơ

dụ dỗ thơ sinh lớn dần

tự huỷ

thời cơ những-kẻ-bệnh-cuồng

kê toa khí thở mỗi ngày

trên vòm trời vì sao bác học

lu mờ dần chất lân sáng
chỉ có mình anh biết
rượu. và nỗi bức thiết tâm hồn
chiếc vỏ thong manh xám mù hồi thức
khi đêm vụng về đuổi xô
[khi không còn ai để ý tới hồi tràn lan thọ tử]
đất. nước. và người
chiều sợi chuông đánh đổ
linh hồn chồm lên vực chú
chuôi. bám đầu móng vuốt kên kên
niềm tin cảnh báo
giới thiệu phương trình mù rồi những con quay
vết nứt da người
xâm lo thủy bình rạn vỡ
trôi đi trôi đi

mảnh ván thuyền phiêu rong
đợi chờ chi con nước
dòng sông dòng xanh chồm lên
sóng bạc đầu
nhận chìm anh già nua chí tử
đẩy lòng chút hoang mang
chật khoang hồn giấy

biết làm sao được

có những chuyến tàu cô đơn rất mực
chưa đi mà khói đã mù
loay hoay cuộc sống bám víu một đường ray
và rồi mình vẫn sống
ngu ngơ. tầm ruồng. cỏ cây già rí
mười mười lăm năm thây kéo dài ra rả
rồi mình vẫn sống (bám) ra thức gì
vẫn thở rừ rì bụi bặm
khẩu động hàng chợ lao xao
cơ động mà y mò lặng im một múi giờ vây hãm
cái bóng tâm thần lủi đi

hoang thú miệt mài
gây mơ đau rần nẻo mộng
kẻ lạ người quen
nháo nhào chu vi hạnh phúc
nơi chiếc khoen đồng tự gi
mình tôn vinh hạnh phúc đôi lứa hạn tơ chùng
cuồng cuồng
nín lấy
khó vô cùng cánh cửa bình an
đã tới hồi long bản

cuối sông

thở gió nương trời về hạ
miền hoa chín rực cơn nồm
khoen ca mây bông trắng lối
ngậm ngùi nhớ một vòng ôm

chim khẽ kêu bên triền vắng
gọi mùa nắng trở trên sông
lấp lóa vàng mênh con nước
thuyền ơi sao đã chút tình

nghĩ tới không về thăm nữa
run tay xé nụ môi hồng
đứng lại hồn đồng thiên cổ
vàng trôi vàng trôi thình không

thuở bóng xa người hương đui
tội tình khăn áo buồn lây
đoạn đành cắt ngang chéo nói
đầu sông nghe lạ biển đầy

nhỡ nhàng mùa bầu rụng yếm
ước lệ trùng tu mỗi mòn
cầu ô nhịp gần như với
mà ly cách mấy tao phùng

chim. và người

mùa gió chở trên lưng hoạn nạn
những cánh buồm xé toạc vô minh
trong khu rừng tử bầy chim xao xác
vỡ cánh tung lên lũ địa hình

mẹ-thú ôm hài nhi trước bụng
chạy một thời mất hết thúng quang
mẹ-người bung cơn đau sáng
phủ phục cây si nằm cứng giữa đàng

gục xuống trường thành ô nhục
còn ai ngòi khóc giếng khô chiều nay
dải mây quanh bỗng tang chế
xanh xưa ơi trùm phủ một ngày

gần gụi quê hương xa thôi
cột xương ruồng mòn bi lụy
hóc mắt khô triều bão tới
rẽ quạt chia khan vũng núi đồi

một ngày đi đi. rồi quên. về
không phải không về. không. quên hẹn thề
biển bóng đen kim âu vãn vũ
tung xác đời chiều mộng ủ ê

quỳnh mộng

rồi bất cẩn đốt tình mình than củi
người đi về thêm mấy buổi phù vân
đời đã cháy trên cây cành cứu rỗi
ngọn dao em đâm suốt ngực ân cần

ô. đã chết từ trắng non khờ dại
trời xanh xa còn hiện nguyệt bên mình
lòng đã biết mỗi khi lòng u tối
con mắt người và cỏ lá buồn tênh

đời quanh quẩn nghe đời thương xót với
câu nguyên thê rơi rớt giữa mù sa
chân thú chạy đã trăm rùng vạn suối
nguồn sương trinh còn đọng nắng hiên nhà

xin vụng dại như tuổi hồng khép kín
xin buông lơì mùa ong bướm tỏ tường
và xin đứng giữa hình hài nguyên vẹn
xin tốt cùng tan nát mộng Quỳnh hương

đầu ngày

buổi sáng bước ra đường ngáp vặt
bắt gặp tinh ranh một nụ cười
một kẻ phát phơ ngoài xó chợ
áo bụi lên ngời mốt dẫm vai
lao xao tiếng gọi bàn khách trú
nóng sôi ly cà phê đầu ngày
lóc cóc đèn sương chằm thỏ mọ
khói thuốc trôi mù tóc rối phai

cô em gánh hàng đi chợ nọ
vô công ngồi nhón lại đất này
thu chân lên ghé trời đất hẹp
ngồi lẩn vào trong chốn miệt mài
mặc người đồ riết đi muôn xứ
mặc bánh xe lăn kẻ đánh vòng
gậy trúc dựng vào nơi một xó
đũa cẩu không bằng hớp rượu trong
ừ thì mả sạch tâm không sạch
mấy khúc nhàn du được nhủ lòng :
“sớm mai bao tử mơ màng,
cà phê bên nọ cháo lòng bên kia” *

**thơ Bùi Giáng*

gọi khẽ

đêm gọi khẽ một phương đời yêu dấu
mở mắt ra trời nắng nhẹ đi rồi
màu son nhạt trên môi hồng ả náu
cuộc tình buồn cho bến giạt thuyền trôi

chiều tương biệt chắc gì nhau ở đó
sông neo dài chinh biến mảnh hồn xưa
chiều cuối bãi rong phiêu về một xó
mà người đi hồ hải đến bao giờ

như là thế. dứt lòng không ngoảnh mặt
hồn trăm năm nhín thở với sông đời
giùm cho với một đôi điều chân thật
những oan khiên còn thiếp giữa đất trời

dù chia biệt trăm nẻo sâu thiên lý
nuơng về nhau từng quạnh quẽ trăng tàn
từng sợi máu se rồi trong xương tủy
của tình hờ chấp nối mộng ngày hoang

thôi đừng xóa cơn mê nồng đương độ
hương còn nguyên cau bưởi chôn quê nhà
đừng nhắc tới nỗi niềm sau đất đá
mai cánh hồng trong nắng ửng ngàn hoa

hồi văn

từ dáng vẻ ngời xanh da ngọc
đá xưa tàng ẩn một dòng văn
núi ở trên rừng sông khuất mặt
bình nguyên phố thị có hay rằng

chẳng có đua tranh người kẻ chợ
tình thật như nhiên suối nước ròng
hằng tâm bỗng nụ cười man mác
trần lòng than lửa rục hừng đông

đã hẳn là mưa bay khắp chốn
sợi nghiêng có nhớ mái hiên nhà
bạn giữa nghìn chương còn truy vấn
là đây. trường tụ khúc hoành ca?

gai góc tâm sự đôn sương nắng
hồi văn mấy đoạn cổ kim sâu
đá dựng trên nền xưa hiển tích
ngại ngò đất có vực hiểm sâu

phần nộ nhiều khi cũng rộn buồn
lòng người mây đục chốn tà dương
đau ở bụi bờ trắng non mọc
một chút sắt cầm một chút hương

chim cũng biết đi

đâu ví như người xưa thất vận
nghe sao lòng lắng đấng ngậm ngùi
đẩy xe trăm chuyến mềm hư hảo
ngó lại đất bằng ý chợt thui

làm thơ. à làm thơ mãi miết
nước ở đâu mà tình chảy xiết
nào có mộng gì trăm năm sau
xoắn lại tiếng kêu gào thảm thiết

khi mới đẻ ra ai không khóc
nhòa nhạt bay theo trăm tiếng cười
đời chia hết cả đời vui tận
còn tiếng tơ liễu mỏng cuộc chơi

sáng giậm chân chiều buông giục già
thấy chưa. đời thơ mộng ra gì
về muộn nghe hồn lên thảo dã
ồ ngàn lau chim cũng biết đi

phong lữ

khi những làn mây trôi về bãi
chiều buồn lên một dáng vẻ xưa
những con chim én không làm tổ
những cánh người đi vắng biệt mù

bàn chân người ở vòng thương nhớ
quanh quần già nua đám ruộng phèn
có em bia đá hồn đất cũ
có cả lâu đài nắm mộ quên

có tôi trong bọn người quên lãng
ngơ ngác buồn hơn những vỏ thuyền
không chắc tự màu chiều u ám
tự giọt mưa thầm rơi giữa đêm?

và khi ngã xuống hôn em đậu
đêm vẫn ngoài trời mưa ướt sương
núi chòm gió lá run run náu
vàng vọt hắt hiu ánh điện đường

mùa xanh ốc đảo ngoài muôn dặm
dòng nhựa miên man xuống lũng đời
chum hoa phong lữ quên hay nhớ
ngọt vết thương nồng trên cánh môi

những mái nhà cao ôm mái thấp
chênh lệch đời nhau tới buổi nào
những con ngựa chạy trên đường nắng
vẫn đi về. và vẫn khát khao

như nhiên

giấu nỗi niềm trong đáy ly
mà nghe thuốc đắng
thăm thì chuyện sau
ờ thì mây
vẫn ngang đầu
bước đi một bước
trầm thâu ngút ngàn
nắng rồi tan
nắng dầu tan
còn em vô lượng
đá vàng thủy chung

Ẩn dòng

rồi thôi cũng đọng bóng chiều
ngân sơn mộng cũ tiêu điều dáng hương
mùa trăng cỏ điển lên đường
nét sông phủ các triều dương bến đầu
nỗi niềm giang hạ còn đau
hỏi trầm tích có chìm sâu mộng ngời
bây giờ thơ mãi rong chơi
ẩn trong kinh tự dòng khơi nút ngàn
rồi nữa mai, độ trăng tàn
nuơng người thủy nguyệt cầm sang tiếng hoài

khôn bích

ra vườn bẻ nguyệt trêu hoa
không dung ngộ phải hương tà đảo điên
trời oi trăng rập xuống miền
bóng người còn luyến giữa thiên niên đây
e rồi xác lá hồn cây
mai tê đóng lại xương gầy guộc xương
lời thanh đã nói tỏ tường
không đi cũng lạnh trăm đường khôn vâ

cớ chi mùa đông

đứng nép vào trong khe gió. rít
nghe chân lồn lợt bước trầm kha
chợt nắm cứng lấy cành khô độc
trếch cán dù che tuyết đổ oà

a! sao để ướt đầu vô tội
khi không khi không lộ thân cò
ai khiến ai xui trời đất dại
hết chịu lưng khòm lại đứng co

tuyết chạy lúp xúp gió thốc tới
cây, nhà chết sững niêm thúc hối
cổ áo lăm le dựng mỗi mòn
đằng đẳng không như dài ngóng đợi

đường dưng

xuyên hoa

xuống

trạm đường dưng

thấy cây thông mọc

vô chùng

giữa mây

dáng ai

như dáng em

gầy

mà thôi liễu uá

buồn lây hạnh nhà
đãi dầu
vọng tiếng chim qua
hồn muôn xưa vẫn la đà
yến oanh
hoa trôi trăm mặc suối gành
buồn ngân giang cũng
trăng thành thị
đau

bất thân

mảnh khảnh sang thu

gió mùa gậy như non men rượu

cổ áo sương không nhòe tâm trí

ngời lên ngời

hồng đào luôn qua vạt nắng

cửa sổ đóng mở đóng mở liên hồi mắt chớp nháy

chim vụt bay khỏi chùm xác pháo

Vivaldi phóng dật qua những chặng rừng

phố ở mãi đầu non

là lạ một cánh diều đen bên trời rít róng
chiếc dây đứt tung thơ ấu ngày nào
bầy sỏi lạnh lối đi dẫn vào trang viên tưởng
tượng
mảnh gương đồng thêm thiếp dung xưa
ngồi gục mặt hương hoắc áo treo vắn chân nhện
phong linh cộ mình tiếng va
khẽ
chồi mơn man sóng mắt chìm

đỏ rực lên một lần phụt tắt
bước chân son vắt vẻo hành trình
môi như tím than chiều mây sẫm
về đi về thật xa khỏi tầm thức hữu hiệu
tay ở độ xanh chàm

rụng cánh sen vàng điệu tiếng chày khuya

hạnh-ẩn-mật-trầm-mình-thiên-thâu-nhòe-húng
(*)

cảnh tượng đầu mùa thi sĩ mưa từng giọt

điệp trùng mãi

suối xanh

gắng gượng tình xưa

thơ suốt một đời không cánh áo

khúc hương lần trao gửi

bể gập hương nguyên bất lực cõi tòng riêng

đêm không gian hút bụi

còn gì không nơi sáng trăng nghiêng

nhạc tình xuân lai tiền kiếp đường trần lung ảo
ghé lại quỳnh tiêu sông ngân
thắm mùa
mặt người điểm sao vời vợi
bất thần đổ ập xuống tàn dư
ngực khăng khăng giữ lấy
đuôi gió chiều quét buốt

(*) *Trần Kha*

đêm thu

tiết tấu thu ngan ngát
ca khúc thổi rượi kèn đồng
đêm thả dài tóc biêng
ôm chân rượi lên đỉnh phong
bầu đêm sao đóm tóe
tĩnh vật trên bàn những nhành hoa trạm khổ đau
nhìn suốt tâm thể vành vạnh
vũ điệu kim châm lướt kè hương xa một nhúm
thời không việc thả rong
nấc lên một tác lòng xa vắng
tay nắm vòng múa quanh đèn giăng

ngiêng tuổi thơ vời vợi
con cá chép lên bờ
những chiếc váy long lanh óng bạc
me cười ngẩn cổ cao che kín khuy hàn ngự
tháng chưa già đã lạnh
mắt nội lim dim hương trà mạn tiết
bé như hạt cườm chuỗi đeo
bé tèo teo con giống

tiếng cồng đánh khụng môi hôn
sáng ướt sẫm đáy thủy
con mơ nửa đường hoa tán
ngủ mê đồng lúa sạ
cầm tay cánh quạt xòe
bện vào con mắt hóa hiện bù nhìn

láo liêng ngó chiều quang tạnh
thời thượng phiêu diêu mặt nước
mắt ngờ ngợ kéo trắng lên
trắng quê mùa yếm thắm

chen lục hồng nhấp nhô đường trắng
ca xoang vắng cuối làng
vụng về giấc chiêm
ôi vụng về không nắm lấy
vết theo xe quỳnh hạnh mơ hồ
hương đăng núng na tiền kiếp
áo thư sinh chùng vạt bướm bay
nằm giấc thiếp sâu
ngao du không toan tính
đêm ấy tiếng kèn

hát thức

thức dậy. vắng lặng mênh mông quá đỗi
hình như một cái gì vút qua. mơ hồ
(một cánh hoa chạm khẽ vào thành kính ?)
chim vụt bay hiên ngoài. tiếng vỗ cánh khô

hẳn biết trời cao đã lòa nắng mới
nhân soi một góc còn vương hơi lạnh. sáng. mờ
chớm trưa đầu hạ bông mười giờ đỏ
chúm lại những môi son trang báo giờ ơ hồ

ôi cuộc đời có bao nhiêu cái đẹp. cảnh đẹp.
người đẹp

một ngày yêu rồi không yêu rồi không rồi yêu
(cái hen ở cổ đã quen sao còn buồn vương vất)

nhớ ở xa xăm chao lượn một cánh diều

thức dậy. hát khẽ một đoạn quen đêm qua nằm
mộng

nhấn chũ xuống lên thặng trầm cuộc đời

một ngày thặng tấp không còn ra giống

hát chơi hát chơi. buồn tình hát chơi

âm thức

*vợ chồng Trương,
mấy ngày hè ngắn ở M.*

thức viển hoa lay trắng cửa
then hờ một chuyến đi xa
bụi phủ nguồn cơn thân ái
âm âm cảnh tiết độ. nhòa

chiều nhọc lần qua khung trái
vai nường thân cánh phục tùng
buông thông trần khúc mê dại
lửa điều tàn phụt cỗi chung

tiệc vui nào đứng lóng ngóng
đường dài quy một say ngây
quờ quạng đêm gương vẫn giá
ở nhau còn rụng bữa đầy

như mai hương nguyên gãy gập
áo mềm tưởng một dung thao
ngón tay sút gầy trang thiếp
nghìn âm thư vội quyển nào ■

Thơ Quỳnh chấm dứt nơi đây. Xin mời đọc tiếp cảm nghĩ của bạn văn viết về tác giả, tác phẩm.

Đa tạ

Thơ Quỳnh. trong cảm nhận bằng hữu

■ Rất cảm kích quý bạn văn Nguyễn Thị Khánh Minh, Vũ Hoàng Thư, T.Vấn, Duyên, Trần Văn Lệ, Trần Thị Nguyệt Mai. . . đã bảo ban *lời lời châu ngọc hàng hàng gấm thêu* cho Thơ Quỳnh được thêm hương sắc.

hoàng xuân sơn
Quỳnh ơi, hồn
nhiên một đóa. . .

nguyễn thị khánh minh

Nguyên câu thơ trên là, *hồn nhiên một đóa nở ra vô thường*, trong bài thơ quỳnh tôi viết năm 1996, tôi nhắc ra đây vì nhân hôm nay đọc bản thảo Thơ Quỳnh của nhà thơ Hoàng Xuân Sơn (HXS). Không tự nhiên mà tôi liên tưởng Quỳnh của HXS đến một loài hoa thay vì, rất có thể, là tên một người, bởi trong lời Thưa, tác giả nói, *Những bài trong tập này, nếu được gọi là thơ; cũng chỉ là những hương sắc vô thường của đất trời bắt gặp, theo cảm nghĩ riêng của người viết. Trong một khoảnh khắc thoáng có, trăm ý rời cũng giống như quỳnh hương, thoạt đến, rồi tàn mạn vào đêm.*

Trong tập Thơ Quỳnh, từ Quỳnh 1 đến Quỳnh 22, tác giả chạm đến nhiều đề tài, nhưng tôi xin chỉ đi từ tâm đóa hoa này mà tới ngọn ngành cảm xúc, mà chạm được giây tơ rung cảm của im lặng, mà từ vô thường biết đâu bắt gặp một giây miên viễn tình cờ - màu trắng bát ngát sông đêm- Âu đó cũng là món quà của cảm xúc.

*và ký ức mở ra
lòng bát ngát cõi trắng xanh*

*dòng sông đêm vườn hương diu dặt
như thình. như ru
... người và đêm trôi về một xứ
... chị hát em cười đêm sáng trăng*
(Thơ Quỳnh 4)

Xin phép tác giả, tự nhiên tôi muốn nối câu này vào *một xứ* của đêm quỳnh. Chẳng biết vì đâu, thấy hình ảnh ấy nó lộng lẫy hồn nhiên trên dòng hương có xứ. Và vì sao, Hương là hương từ có xứ? Có nguồn cơn cả thôi. Thơ Quỳnh khơi gợi mỗi cảm hoài mây trắng, ngó lên cao, ánh mắt lưu vong cứ khắc khoải mây tần -*mười năm xao xác ngọn mây tần*- (Thơ Quỳnh 17), nhìn xuống bước chân đi thì thúc thủ dậm về,

*mưa ở ngoài trời mưa rất lâu
mưa lạnh vai người mưa ướt tóc
tay nhỏ làm sao che ngang đầu
chân nhỏ làm sao về thăm mẹ...*
(Chuyện Trò, Thơ Quỳnh 18)

Đây là tâm cảnh của người thơ. Dựa trên ấy để thấu nước mắt nụ cười con chữ. Xin cho tôi dùng cảm xúc của mình như từng mắc xích nối một dòng Thơ Quỳnh.

*ai xướng tên ta lúc về chiều
hồi chuông báo hiệu giờ cao điểm
cuốn hút ta đi dòng bấp bênh
bụi khói hoàng hôn mặt người tím sẫm*
(vieux m. Thơ Quỳnh 13)

Dường như Quỳnh đến với chiều, lúc bắt đầu chuông thời gian báo hiệu ấy. Rồi..., một dòng bấp bênh sinh mệnh. Trong thơ quỳnh xưa, tôi đã, *Cỏ cây buong mộng trông vời / Tàn hoa thảng thốt tiếng cười rạng đông*. Thừa Nhà Thơ, hồ như giữa chúng ta, suy niệm về thời gian đều cảm thức tính ảo, đều mon men đến rìa mộng của nó. Trong mộng đêm quỳnh, cái biến dịch từ khói hoàng hôn, từ tím sẫm mặt người, (mặt hoa?), đến thảng thốt tiếng cười rạng đông, có phải ông đã phóng chiếu cái vô thường đời hoa vào đời người để thấy một dòng bấp bênh giữa hai đầu báo hiệu đến đi?

Lúc này đây, trong từng tích tắc -đều-đều- của chiếc đồng hồ đang treo trên tường, tôi nghe tiếng đọc thơ rơi khẽ như hạt trong. Khóc rồi cho trái tim thổn thức?

*thơ ngắn
tựa như mình
khóc
rồi.*

*một buổi mai tịnh độ
vân yên hà đương say
mộng đời không ai giữ
thức dưới tọng hoa gầy
(Hoa, Thơ Quỳnh 1)*

*nhắm mắt nằm một thôi
dựng dậy. ngày quá ngộ
lơ mơ bước ra trời
đất chói lòn nắng đỏ
(Năm Ban Ngày-Nhớ Phạm Chi Lan- Thơ
Quỳnh 1)*

*Một thôi mà, từ cái nhắm mắt ấy lại sững sờ trời
đất thế sao..., thốt nghĩ, đến và đi, đất và trời.
Nhà thơ ơi, tôi cũng mong là còn lơ mơ mộng để
không nhìn thấy, làm như không nghe, con quạ
khàn giọng đập cánh trên giắc mộng đời, để có
được phút an nhiên trong đường bay chênh vênh
của -hạt bụi-*

hạt bụi bay qua nóc nhà thờ

*núp vào thánh giá nép vào thơ
trời cao xanh quá lòng vô nhiễm
một phút an nhiên thôi tới bờ*
(Hạt Bụi, Thơ Quỳnh 2)

*lũ lượt người về như ong vỡ
một ngày tan biến giữa thình không
đạp xe trong quăng bình yên ấy
chợt thấy lòng vui một chút buồn*
(Tan Biến, Thơ Quỳnh 2)

Nghe xem trong xôn xao, có thình không tan biến, có vòng quay tròn bánh xe gặp gỡ một đều đặn bình yên như chiều quay đồng hồ kia, thế thì *lòng vui một chút buồn* là năng lượng tiếp sức cho luân xa ấy, để bật ánh sáng bên bờ của trái tim thơ. Có kinh nghiệm đoạn trường mới thấy sức mạnh của tu dưỡng, đạp xe đạp xe..., có được ban cho một quăng bình yên thì là chất chiu của hạnh phúc rồi, hãy nhận phút tức thì ấy để đạp xe, để bay mau đoạn đường gian nan,

*bay một thuở chín từng u ám
chim bay mau bay mau bay mau
mái nhà cong hiên người áo xám
người ở lâu ở lâu ở lâu*
(Ồ Sầu, Thơ Quỳnh 4)

*Bay mau bay mau, ở lâu ở lâu, nghe như kinh
khổ để qua được những tầng u ám. Để thấy cõi
huyền nhiệm kia. Ở kìa trong gió vừa thoáng tà
áo bay. Phải mà níu được màu áo vô vi thanh
thời ấy bay đi bay mau để khỏi ở sâu. Để biết
rằng qua mùa thương tưởng sẽ thấy được không
gì là giá đỡ màu nhiệm hơn màu xanh của tiếng
hát cho ta về soi xuống dòng trong của nguồn
yêu thương không vương bận,*

*... sống lại hết một mùa thương tưởng
gió choàng vai lên dịu hiền
ô tiếng hát xanh như nguyệt
nguồn yêu thương đã trở về trở về
(Trăng Vãn Xanh, Thơ Quỳnh 4)*

Ở đâu vậy, gương trong ấy? Chỗ đất trời khăng
khít nhau? Nơi con người qua gạn lọc khơi trong
để có cho mình những ý trong veo? Và nước mắt
roi xuống hồ mộng ấy phải là hạt nguyên thủy
của trẻ thơ thì mới tỏ gương trăng chân như.

*rồi sẽ một ngày lên thăm núi
tựa chỗ đất trời khăng khít nhau
cho mây đậu xuống tóc thành suối
và hồn trong veo ý nghĩ đầu*

(Ý, Thơ Quỳnh 5)

*thương quá giọt lệ hiền trẻ thơ
như đá như cây những mái nhà
ôi chút vô tri còn biết gọi
thương mình. trăm cảnh hướng người ta*
(Giọt Trẻ Thơ, Thơ Quỳnh 7)

*những mặt gương trong xanh biếc hồ
dưới nguồn thanh thảo đáy hư vô
hoa bèo trên sóng hoa cúc dại
lối thăm nhân gian vết cỏ mờ*
(Cảm Hoài- Thơ Quỳnh 8)

Này, để mà cõi nhân gian được nhẹ nhàng là vết cỏ mờ thì hẳn vẫn còn nhiều hệ lụy truân chuyên trên con đường, gọi là ngăn ngại phù du cũng đúng, mà thấy nó dằng dặc thăm thăm cũng hợp tình. Vậy thì để rút bớt dậm dài, nhà thơ cũng chọn ra được một cung cách, ngồi xe dần xóc hoài ắt sẽ có lúc lọt vào chỗ êm, cái sáng khoái là vậy chăng?

*lấy tay làm gói
cũng yên một bề
cũng
yên*

*một
bề*

(Thơ Quỳnh 16)

*buổi sáng vươn mình trong xô bếp
lại thêm một ngày qua nữa đây
có hùng hục nhen lò nhúm lửa
xin nhẹ tay kéo nước voi đầy*
(Nhật, Thơ Quỳnh 7)

Tôi thích cái cư xử *nhẹ tay kéo nước voi đầy* này. Nhu hòa bao giờ cũng khiến cho ta được nhẹ nhàng, nghe nói trong võ thuật có cái gì đó gọi là nhu thắng cương. Trong đạo làm người dường như cũng thế.

Xem như đây là cách tự vệ của Nhà Thơ,

*đất đá cũng tan hàng
thì thôi hành độc cước
giữa cuộc đời hỗn mang
đứng chân nào chẳng được*
(Hành, Thơ Quỳnh 7)

Thưa nhà thơ, những mũi tên của cây cung hỗn mang bắn lung tung phía...

đứng nghiêm đứng nghiêm

dòm trời sáng khoái
ngó đất khật khùng
đứng im đứng im
nghe chiều bước tới
nghe tượng mòn vai
(Ỗ Thế Nghiêm, Thơ Quỳnh 9)

ừ đau
thì cũng đau rồi
thì đi cũng đấy
thì ngồi vẫn đây
cũng chung chung thảng với ngày
cũng buồn vì vút
trời mây
mây trời
(Thơ Quỳnh 13)

ờ rồi cũng sống cho ra hạnh
ruột thẳng ngay boong quân tử liễu
ví như chẳng được làm tiên thánh
sẩy chân còn gậy chống đời sau
(Hạnh, Thơ Quỳnh 9)

Dùng Hạnh làm gậy chống cho bây giờ và đời sau. Cuộc đời này còn đẹp vì còn những người

hiền. Mong ngày nhiều hơn những hạt lành được gieo trên đường chúng ta đi.

*ngán thay mùa gió chướng
đầy trời ngọn quỳ phong
ra đường thân ngả ngón
biết quay về được không
(Chướng, Thơ Quỳnh 7)*

Chắc chắn là được, vì với quỳ phong, đứng thẳng sẽ bị quật ngã trước khi đủ sức bật, thế thì phí công quá, thái độ của Nhà Thơ như nói rằng không thể hữu dũng mà được ở ta bà gió chướng này, xem như ngả ngón là một thế hư, thế thủ trước khi đương đầu vậy, nên tôi biết con đường quay về kia thênh thang, ngọt bùi ngòi lại cùng nhau nghiêng chén mộng.

*như tinh anh đất trời
đắng cay chia từng ngậm
đâu hạn hẹp lòng ngời
rót nguyên đầy. mộng cả
(Môi rượu- Quỳnh 5)*

*chén dài chén ngắn trút vào nhau
sao cho cạn hết sâu vô lượng
(Lời Quê, Thơ Quỳnh 19)*

Đã đi được đến cuối dòng bấp bênh một đêm
quỳnh chưa? Đã đến được lúc, *nghe trong vỏ ốc*
/ chiều tà / biển loa hú gọi / trắng / và tiếng
ngân / ngàn sau / đây / đó / cũng gần (thơ
Quỳnh 3) chưa?

Có lẽ. khi lui về cô tịch, khi chan hòa với nỗi cô
độc của sao trời,

núi cao ẩn một chàng
biết thâm sơn cùng cốc
biết cả vì sao đang
hát những lời cô độc
(Ẩn, Thơ Quỳnh 16)

Có lẽ. Khi đã ngân lại thành nhịp đập diệu kỳ
của bảo vật con người,

như nhịp đập trái tim kỳ diệu
sống vẫn đây. sống hẳn còn đây
dù hệ kiếp hao mòn thân tượng
tâm dung ơi bát nước tràn đây
(Thơ Hồng- Thơ Quỳnh 12)

cũng chỉ là thơ lẫn với thơ
chẳng nói cao xa chỉ chuyện trò
tâm thường như một cây bông giấy

nở dưới tường ai buổi đợi chờ
(Thơ Quỳnh 18)

Đó cũng là lúc trở về. Trở về theo vẫy gọi của
đóa bông giấy sơ nhiên trên cổng tường nhà cổ
xứ, có nỗi đợi chờ ta ngồi cùng nhau nói tiếng
muôn đời, ... *hãy bình yên thời khắc lặng chan*
hòa... (Dòng Không, Thơ Quỳnh 8). *thời khắc*
lặng, đê, ... bùng lên sâu thẳm một tức thì (Thơ
Quỳnh 10). *A. ngàn sau đây đó cũng gần*, phút
bình yên hiện tiền, thôi trước không sau, hãy về
làm con trẻ của thiên nhiên,

buổi sáng ra đi nắng cùng đầu
nghe trời xanh thắm hát vài câu
nghe đất thắm dậy mùi hương mới
và thấy băng ngang một nhịp cầu

...

và thức như vườn đêm sáng trăng
nằm chơi dưới một cội hoa quỳnh
đời không câu thúc lòng không bận
như giọt sương kia chẳng biết buồn
(Và Nghe . . . Thơ Quỳnh 12)

... *đừng thức nhé. đêm chưa về đủ / cho hoang*
đường giấc mộng... (Thơ Quỳnh10). Vẫn còn
trăng quỳnh, phải không? Trong cõi long lanh

của hạt sương thì chỉ có tiếng thầm thì là chuyên chở được hết huyền nhiệm của âm thanh.

*đừng mở miệng. đừng. tơ trời đương xuống
rụng trên đời và tiếng hát bao la...*

(Dòng Không, Thơ Quỳnh 8)

Thơ bát ngát niềm trân trọng và hân thưởng. Tôi được học rằng, biết hân thưởng là một mỹ đức... Ngoài trời, đang buổi xuân mưa thông thả, những hạt nhẹ như không kia là tơ trời? Và tiếng hát bao la, là màu xanh mãi miết trôi? Xanh cao chỉ lối. Xanh tơ ban tặng. Xanh đọng đầy đời, Thơ cũng mở ra niềm hy vọng. Tôi nghe nói rằng, một trong những sức mạnh giúp ta đi, là Hy Vọng.

Tôi đã kết xong xâu chuỗi Quỳnh Thơ, nếu có màu sắc nào bạn thích thì đó là do phản chiếu của Thơ Quỳnh trên dòng cảm xúc. Xin cùng nhau, *bình yên thời khắc lặng chan hòa...* ■

Santa Ana, 5. 2016
ntkm

*Con chim Sơn
ngựa cổ
nên cứ phải hót
suốt đời*

T.Vấn

Tôi nhớ có đọc trong một bài phỏng vấn Hoàng Xuân Sơn, ông trả lời một câu gì đó về việc hát hổng, rằng việc ca hát có phải là nghề nghiệp của ông không? Dĩ nhiên câu trả lời là không vì cho đến lúc tôi viết những dòng này thì chưa đọc, nghe, thấy, ở đâu người ta đặt danh xưng ca sĩ trước tên Hoàng Xuân Sơn. Nhưng phần tôi nhớ rất rõ của câu Hoàng Xuân Sơn trả lời là với phong trào ca hát ngày càng rầm rộ, từ đàn chay (thùng) đến karaoke, đến keyboard này nọ thì khán giả lại càng quan trọng hơn ca sĩ, rằng đã đến lúc ca sĩ phải trả tiền để khán giả vỗ tay. Bây giờ nhớ lại, tôi có cảm tưởng nếu dùng câu nói tự điều cốt ở trên của Hoàng Xuân Sơn để nói về thi sĩ và người đọc thơ tưởng cũng không kém phần . . . chính xác.

Có lẽ, hơn ai hết, ca sĩ Hoàng Xuân Sơn hiểu rõ cái nghiệp mà thi sĩ Hoàng Xuân Sơn theo đuổi. Suốt một đời làm thơ, từ những ngày còn là anh sinh viên nghèo kiết xác sống vất vưởng ở quán Văn trong khuôn viên khu đại học Văn Khoa Sài Gòn cũ với những người bạn cũng theo đuổi những ước mơ lãng mạn không kém trong các lãnh vực thơ, nhạc, văn, họa v.v... Vậy mà cũng nhiều người năm ấy đã thành danh, hào quang chiếu sáng cả hai chế độ. Người làm nhạc thì chắc chắn có đủ rượu uống dài dài nhờ nhạc của mình, còn tiền tác quyền thì với gia tài âm nhạc đồ sộ để lại gia đình cũng được hưởng lây. Người viết văn thì một thời giới trẻ Sài Gòn chọn sách của ông làm gối để ở đầu giường, tác phẩm nào ra đời cũng trở thành bestseller, nên cuộc sống không còn "kiết xác" nữa. Người vẽ tranh thì bán tranh đủ nuôi sống không chỉ bản thân mà còn cả gia đình. Còn chàng thi sĩ Hoàng Xuân Sơn cũng đã có một chỗ ngồi không "thấp" trên chiếu thơ gần nửa thế kỷ nay. Nhưng - dù nhắm mắt đoán mò vẫn không sợ mình sai - tôi tin rằng ông chưa hề có được đồng thu nhập nào

đến từ thơ đưa cho má bầy trẻ đi chợ mua gạo. Mà có khi ngược lại, bà phải bớt từ khoản tiền mua gạo đưa cho ông in thơ. Chưa phải trả tiền cho người đọc thơ mình cũng đã là may lắm rồi.

Nhìn lại sự nghiệp chữ nghĩa của Hoàng Xuân Sơn, ngoài tập phóng bút *Cũng Cần Có Nhau* (2013) ghi lại kỷ niệm của những ngày ông ra vào quán Văn (mà tuổi trẻ thời tôi ai cũng biết, ai cũng nghe, ai cũng gossip về nó) tạm gọi là văn, còn lại ba tập *Viễn Phó* (1989), *Huế Buồn Chi* (1993) và *Lục Bát Hoàng Xuân Sơn* (2004), đều là thơ. Cũng lạ, chẳng hiểu thơ phú có ma lực nào quyến rũ mà cả hàng nửa thế kỷ nay, Hoàng Xuân Sơn vẫn cứ làm thơ, đem tiền nhà xuất bản thơ, và đang hứa hẹn sẽ nhất quyết bằng mọi giá cho ra đời tập thơ Quỳnh mà ông thai nghén 20 năm nay, không in giấy được thì in ảo, in điện (tử).

Từ ngày trang mạng văn học T.Vấn & Bạn Hữu được con chim đến từ núi lạ Hoàng Xuân Sơn mỗi khi ngứa cổ hót chơi đều không quên gửi theo cho gió những âm thanh réo rắt, tôi mới

nhận rõ được đam mê thơ của ông lớn đến chừng nào. Cứ theo nhịp độ ra đời những bài thơ, dường như không lúc nào ông không ngừng sáng thơ, thử thơ, nghĩ thơ, làm thơ. Những bài thơ ngắn câu, ngắn chữ, nhưng nghiệp thơ thì dài lắm, dài gần hết một đời người. Thế nên, tôi cũng chẳng có gì ngạc nhiên khi được nghe những lời từ chính người bạn đầu áp tay gối của ông kể lể: *"chàng có thói quen không mấy đứng đắn là bạ đâu viết đó. Khi thi hứng nổi lên ào ạt thì mấy cái tờ bill của tôi, mấy cái notes, memo dần ở tủ lạnh cũng bị đè ra biên biên chép chép, câu kéo như thế nào cũng không đọc nổi nữa. Chưa bao giờ tôi thấy chàng ngồi vào bàn viết đàng hoàng (ngoại trừ khi ghi mấy món đồ dùng tôi nhờ ghé chợ mua về sau khi tan sở hoặc ngày nghỉ phải chợ búa). Ấy thế mà thơ đâu cứ sản xuất đều đều, đăng báo dài dài. Có lẽ chàng làm thơ như người mộng du, bất cứ lúc nào, ở đâu, trông lắm lúc cứ như "người đi trên mây"..."*

Quả là có thể. Đã bảo đó là thân phận chim ngựa cổ nên phải hót, dù là chỉ hót chơi, hót cho đến khi khàn hơi tắt tiếng, cho đến khi hắt ra hơi thở

cuối cùng, mới buông thơ ra . . . chịu chết chẳng? Chứ còn bây giờ thì xin mọi người hãy cứ nghe con chim Sơn nó hát. Chẳng mất gì một tiếng vỗ tay. Càng được khen chim hát càng hay. Cuộc đời lại càng thêm hương sắc. Phải không?

Giờ đây, ngổn ngang trước mặt tôi 25 chùm thơ Quỳnh của 20 năm lâm bồn mà con chim Sơn vẫn không thể cho những đứa con của mình mở mắt chào đời. Nỗi "tức tưởi" thấu trời xanh này ai là người tri kỷ đây?

Một đời người. Một đời thơ. Dù cho có phải cạn sức, cạn lực, cạn hơi, cạn thở, cạn tiền, cạn túi vì thơ thì cái nghiệp ấy đã vận vào người, chắc thi sĩ Hoàng Xuân Sơn khó tránh khỏi.

Thôi thì nếu ông đã chọn sống cho hết nghiệp của mình thì tôi cũng hoan hỉ mà giúp ông một tay cho những chùm thơ Quỳnh này theo gió bay vào hư vô, để tiếng hát con chim Sơn đến được với nhiều người, nhiều nơi, nhiều lúc. Đến cả nhiều thế hệ đời sau.

Như nhà thơ đã từng bao lần ao ước: ". . . *Thôi thì cũng trông mong bước vào thiên kỷ mới "vật cùng tắc biến" chẳng? Nếu được, ưu tiên một cũng dành cho Thơ Quỳnh, gồm những bài viết từ hứng khởi mỹ cảm cũ có đôi phần ước lệ:*

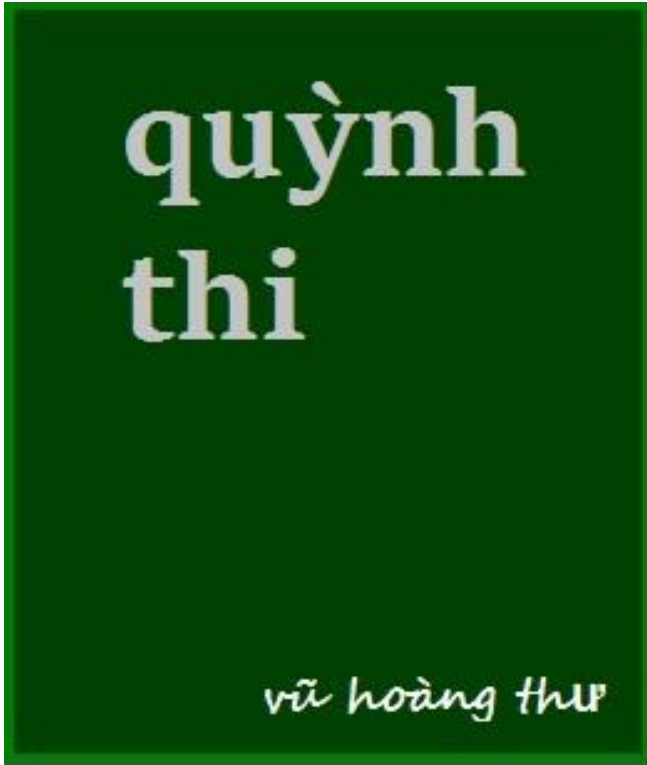
*"Cây đàn
không biết để đâu
đánh lên một đoạn tơ sầu
nghe chơi
đã lâu
hồn ảm bụi đời
cây đàn cũng lụy vào nơi
tục
trần".*

(Tán Cầm Khúc - trích)

Cho con chim Sơn thêm một lần nữa được thỏa
con ngựa cổ. ■

T. Ván

Tháng 6 năm 2016

*rồi nữa mai, độ trăng tàn
nương người thủy nguyệt cầm sang tiếng hoài
(Ấn dòng – Thơ Quỳnh, Hoàng Xuân Sơn)*

Quỳnh Thi là tên Nàng Thơ. Thơ Quỳnh.

Tiền kiếp Em vốn cầu tứ đặng đầy, nghiêm túc chinh khuôn. Cho đến một đêm u tịch trăng mờ, nhà thơ vén rào mần một trận phiêu hốt bỏ mặc giai nhân bên hồng lạp. Nàng Thơ ngậm ngùi nơi cõi tối, ưu sầu trong tro trọi. Từ đó Em là Hoa. Hoa chò Trăng. Em thành Quỳnh Hoa, Dạ Quỳnh buổi tối, Nguyệt Quỳnh đêm trăng... Và biết đâu mang chút hồn Quỳnh Như thao thức một Phạm Thái?

tựa như mình
khóc
rồi
(thơ ngắn)

Bài thơ đầu tiên của Thơ Quỳnh ngắn chỉ 3 câu, vốn vẹn 5 chữ mà mở một lũng trời lồng lộng quỳnh tương phiêu pha nguyệt tận. Ông Hoàng xuống hàng đột ngột, ngắt ngoẻo như ông vẫn thư thả cước trình lục bát. *Tựa như mình*, là khơi vơi đứng dựa vào chính ông hay bông phiêu phút giây thiên nhai tiêu sái?

Khóc đấy. Khóc một mình. Mà hình như không. Chỉ khóc rồi. Vui thôi mà. Có cái ta đứng lại nhìn ta. Rồi, không buồn làm bầu. Rồi công yêu, giữa mơ màng thế tục. Chử rồi đứng một mình mênh mông nhân thế, rồi cho tinh anh phát tiết, rồi trong ngoảnh cổ ngó lại của nòi tình, khóc người đời xưa. Có phải mộng đời là mây tím mang mang khói trong chiều úa màu? *Thức dưới tọng hoa gầy* phải chăng là tọng thức mở một buổi mai tinh độ, phong luân xoay chuyển giữa trầm thơm hương hải, một đóa liên hoa mở cánh?

*một buổi mai tinh độ
vân yên hà đương say
mộng đời không ai giữ
thức dưới tọng hoa gầy
(hoa)*

Đi rảo đây đó vườn Quỳnh, lằng lằng người trong thi hội, bắt gặp duyên nghiệp là phận, mỗi con thú có một căn phận, *đứng dưới hiên mưa sẽ ướt mềm*, cũng là một chuyện đơn giản như một cánh hoa vàng vương trên tóc em. Liên hệ gì nhau giữa hoa vàng trên tóc em và núp mưa dưới hiên nhà sẽ ướt nhẹp ? Bao giờ

cho thôi vương nhỉ ? Chẳng thoát đâu, trốn ở đâu
mưa rồi cũng tới, như tình yêu sẽ đến chơi, và
cái chết sẽ ghé về... Trong hương lửa hư trừ,
môt cái vương, nghe hắt hiu mà đẹp đậm nét của
hữu hạn giữa thiên thu...

*có gì vương lại trên tóc em
môt cánh hoa vàng như cánh cam
gió thổi tới rồi mưa cũng tới
đứng dưới hiên mưa sẽ ướt mềm
(vương)*

Xen giữa thế giới chen chúc xung động,
kèn cựa dòng sông của ong vỡ, ngày bỗng biến
đi như chưa hề hiện hữu. Thình không về. Buồn
nhen sẽ là cái nhìn lại giữa cuộc cười. Nghe
nghịch lý đây nhưng vỡ bờ trong suy tưởng của
thi ca, *chợt thấy lòng vui môt chút buồn*, đòi hỏi
người đọc leo lên nhiều bậc cấp, có thể tới ba
mươi ngàn bộ thượng tầng không khí để nhìn
mặt đất dưới chân, nhận chân ra rằng vui buồn
vốn là hai mặt của cảm tính, trong hoan hỉ ẩn
dấu chung cùng môt lượng bi thương? Con mắt
sau gáy của mình hình như chưa bao giờ môt lần
mở cửa. Khi mọi sự đã là bi kịch Kiều, vui-là-
vui-gượng-kéo-mà, ai sẽ là tri âm? Còn người

chẳng để ta mạn mà với? Bốn câu thơ rủ rê thi ca đến gần với ngay cuộc của chúng ta hôm nay.

*lũ lượt người về như ong vỡ
một ngày tan biến giữa thình không
đạp xe trong quăng bình yên ấy
chợt thấy lòng vui một chút buồn
(tan biến)*

Cuộc đời với phân biện đối đãi đối chọi nhau rõ nét hơn trong một đoạn thơ khác,

*có. không. ừ nhỉ hơi đâu luận
phù vân rồi cũng trắng ngang đầu
mai một nam tuyền xuôi biển bắc
chim. người qua hết một vòng khâu
(thăm)*

Tứ tuyệt thành đỉnh tuyệt. Cây phát trần của ông Hoàng khua nhẹ, kéo nhiều phạm trù triết lý cổ kim vào trong bốn câu. Có/Không, Nam/Bắc... Giòng tuôn nơi con suối phương nam là òa vỡ của mây cao xuất thân từ biển bắc làm giọt nước kết một vòng chung nối bắc hải với nam tuyền. Sao người với người vẫn còn ranh giới bắc nam? Chim và người liên tưởng nơi chốn cao/thấp, đám phù vân kia tưởng là

ngắt ngưỡng cao, chỉ loài chim có cánh mới
vương tới. Vậy mà cũng có lúc ngang tầm, một
vòng khâu không đầu không đuôi hóa ra là chuỗi
kết cùng của người hay thú.

Buồn đưa gậy

vẽ vòng chơi

Một chữ o một nhịp cời vào không

Thế rồi vô tình một hạt cát rơi từ thình
không, chẳng vì đâu, lọt vào con mắt làm người
xốn xang rần rụa. Hạt cát nhỏ vốn là khối đa
giác với góc cạnh sắc bén, khi vào bên trong mắt
hoành hành thịt da, đau đớn như những vết chém
oan khiên của cuộc đời ngoài kia nhưng sá gì,
thơ vẽ ra như một chuyện đương nhiên, *thối vào
mắt nhắm chơi*. Nhà thơ muốn nói nhỏ, này cuộc
đời, ta thách mi đê nặng hăng hà sa số đá xuống
đôi vai Sisyphe này, ta sẽ biến khổ đau thành
hoan lạc. Lệ sẽ thành hạt trên châu. Hóa ra hẳn
mang hình ảnh loài ngọc trai dưới biển sâu, từ
không đâu một hạt cát rơi vào lòng. Xót đấy,
nhưng ta sẽ ôm lấy niềm đau, không chạy trốn.
Từ đấy, phiền lụy hôn phối cùng nguồn khổ kết
tinh thành hạt trai óng ánh điểm trang đời. Như
bình minh và thiêu quang chiếu sáng. Có ai biết
long lanh vẻ ngọc hàm ngụ một hạt lệ từ trong?

Nói quanh co như thế, tỉ để rời chón thân quen
để dải cuộc đời đi về nơi u mặc đặng đối chất
với muôn trùng khổ/ lạc. Ở đó lặng lẽ một giọt
châu ngời. Chỉ có thi sĩ biết.

*ví như có hạt cát
thổi vào mắt nhặm chơi
mắt xót cùng hoan lạc
rụng xuống giọt châu ngời
(giọt trên châu sa)*

Một bài thơ khác, *ngọc vãn, thơ và quỳnh hương*, nghe hồn du hành trong hoang dã trắng mờ, lòng lộng thú dữ gọi ta bùng hừng nhiệt huyết cho mộng hương trầm khí lung linh. Chắt lỏng ấy tự cõi lòng có tên là máu mang màu tấy đỏ nhưng mặn mà sương tỵ, long lanh dài xuống má môi em. Thi sĩ phải sống tốt cùng vai trò kẻ chịu chơi hết mình trong cõi, mới hồng lãng đặng vi vút với ly tao.

*để thơ thấm vào máu
máu nở ra quỳnh hoa
có khi hồn ẩn dã
hương vỡ như khóc òa
(ngọc vãn, thơ và quỳnh hương)*

Thơ Quỳnh có những bài thơ dài và những bài thơ ngắn. Dài và ngắn là nói theo kiểu câu chấp chênh vênh si dại. Ai đo đếm được dài ngắn của bước chân em trong đêm mơ? Làm như thế khác nào giết chết sinh tồn của tao cùng kỳ mộng? Những bài thơ đôi khi chỉ có hai hay ba câu trong Thơ Quỳnh, như bài đầu tiên, *thơ ngắn* chẳng hạn, là những trầm tích dầu sau hang hóc rậm bờ của vườn quỳnh. Một bài khác, *phốt hồng* dưới đây, ngắn mà gọi một triệu lượng phôi pha, một dun dủi dầu màu hưng phê. Chút hương phấn thanh dịu môi má ai, bừng giấc mộng vỡ thành tếp than nổ tóe. Lửa đang hồng, tình khơi nồng, bỗng nhớ nghĩ một tàn phai. Khêu tro để tìm lấy bóng, phải chăng đã có một thời *Môi em là đóm lửa, cuộc đời đâu biết thế?* (TCS)

*tếp than hồng nổ tóe
như tàn tạ
màu son
(phốt hồng)*

Cuối cùng khi điếm tựa là khe lãnh, cái đấng lắng xuống, cái khổ kết tinh thành chất keo đen, hành trang người mang theo xuống huyệt mộ là một buồn đã già, rất già... Ôi nếu buồn có

thê đong bằng tuổi tác so với trăng sao thì vũ trụ này chỉ là một đũa trẻ thơ.

*lặng lẽ người rút về
bản doanh tràn khe lãnh
mở tuyết trắng bắc phương
dưới lòng sâu huyết cứ
lặng đặng nỗi buồn già
(điềm tựa)*

Một đôi khi ta bắt gặp cái tinh nghịch đáng yêu của nhà thơ. Như ban sơ của hồng hoang, như quái chiêu múa gậy đâm trăng của tinh thâm lão thủ cho mây nhốt mùi về xông hương nguyệt khi tà trăng âm u quyết quái xiên linh. Ông Hoàng nhắc đến mùi gái phải chăng để dẫn đến huyền tẫn, Con Mái Thâm Ân, nơi âm dương hội tụ, của càn khôn giao thái ? Cửa thời khắc dạ thần giao cấu với đêm đen?

*mùi gái thoảng qua
mây trời bắt được
đêm
ẩn dưới tà trăng
bàng hoàng
nguyệt
(tưởng hương)*

oOo

Những bài thơ trích dẫn trên đây không xuất phát từ một quá trình lựa chọn. Đó là những cánh hoa ngẫu nhĩ vô tình ngất đưa lên mũi, vốn đã như nhiên đậm mùi quỳnh lự. Xin cảm ơn nhà thơ đã dâng đời những nụ. Còn rất nhiều cánh trong vườn, ngất tận chân trời. Có lẽ người yêu thơ Hoàng Xuân Sơn nên ở lại hoa viên để thấy thơ-như-hoa ấy nở cho chính mình từng đêm. Để nghe Thơ Quỳnh xướng lên giữa những giây phút cau mày trong cuộc lữ, một nháy động giữa muôn trùng, không là bất mãn trần gian hay đuổi xua thế cuộc, chỉ là một phút mong manh rất thơ và rất *quỳnh*, hiểu như là một loài hoa mà cũng là một tiếng ưu, tiếng hoài...

Vũ Hoàng Thư

Tháng 7, 2016

ƯỚC MƠ
LÃNG MẠN

duyên

ơ duyên lạ. được làm quen, người thi sĩ
bạn Đinh Cường. mình, bạn nhau thôi...
anh nói vậy, và tôi hạnh phúc.
rất tuyệt vời. thi sĩ, Hoàng Xuân Sơn.

thời tuổi trẻ. khung trời đại học.
trên sân cỏ. đàn. ca...
anh. thần tượng
một vì sao.
bên
Khánh Ly
Trịnh Công Sơn
cùng Các Bạn
của một thời...
Baez
Beatles
Bob Dylan.
nhiều, nhiều nữa...
thời... ước mơ.

âm nhạc. cứu rồi được linh hồn.

lãng mạn. ước mơ...
một thời. để sống

lãng mạn. một đời...
bên đóa quỳnh. hoa.

dưới trăng. nuốt nà
thoang thoảng. quỳnh hương...
*hương sắc vô thường***

là

thơ quỳnh

cổ điển.

ạ.

...hồn nhiên.

duyên.

tháng 8-2016

thơ hoàng
xuân sơn,
ngọn gió mới

trần văn lệ

*Trần Văn Lệ
Temple City, 8-2016*

Năm 1989, tôi đến Mỹ, tôi đọc Hoàng Xuân Sơn, thơ đăng trên nhiều báo và tập Viễn Phố đã xuất bản. Tôi có cảm tình với Hoàng Xuân Sơn và theo đuôi thơ Hoàng Xuân Sơn nhiều năm sau đó. Hạnh phúc của tôi: được đọc thơ hay của một người rồi thấy thơ người ấy thay đổi một cách kỳ diệu. Từ dòng thơ Lục Bát rất quê nhà, nhất là đậm đà chất Huế, Hoàng Xuân Sơn tung bút phẩy một làn gió mới vào thơ và biến thơ mình thành những hình tượng kỳ ảo, thấy đó mà như chẳng thấy gì, nghe đó mà rồi chỉ nghe vi vu...

Năm nay, 2016, Hoàng Xuân Sơn đề cho đời thi phẩm mới, Thơ Quỳnh. Nó không hẳn là Thơ mà nó là Hoa, nghĩa là nó vừa là Thơ vừa là Hoa, trước ngọn gió mới tôi nghe một mùi hương thanh khiết tỏa ngát dưới ánh trăng Rằm. Đọc thơ Hoàng Xuân Sơn, thấy thú vị. Hít thơ Hoàng Xuân Sơn, thấy mình như chu du không bờ không bến...Hoàng Xuân Sơn xa chính mình, kéo theo Huế xa cùng với người. Đời người ta có ai gần với ai mãi! Cõi người ta có chỗ nào không vương váu tâm hồn! Dứt khoát được là một hành động có ý thức. Ngọn gió mới, phải mới. Hoàng Xuân Sơn tự nạp năng lượng cho mình để bay vào bầu khí quyển thơ tân kỳ và uyên áo..Ước chi ai cũng có tâm hồn mọc cánh!■

thơ Quỳnh
&
hoàng xuân sơn

trần thị nguyệt mai

Cách đây hơn 30 năm tôi mới được dịp xem hoa quỳnh nở, tình cờ trong một ca trực đêm tại cơ quan. Từng cánh quỳnh như chờ đợi kẻ tri âm bung ra tỏa hương thơm dịu nhẹ. Hoa trắng, sang trọng, đẹp. Chỉ nở một lần rồi tàn tạ.

“Thơ Quỳnh” của Hoàng Xuân Sơn có phải cũng như đóa quỳnh kia chỉ dành cho người tri kỷ?

*để thơ thấm vào máu
máu nở ra quỳnh hoa
có khi hồn ẩn đã
hương vỡ như khóc òa*
(ngọc văn, thơ và quỳnh hương)

Tôi đã tìm thấy ở thơ Quỳnh những tâm sự của nhà thơ:

*đêm gọi khẽ một phương đòi yêu dấu
mở mắt ra trời nắng nhẹ đi rồi
màu sơn nhạt trên môi hồng ẩn náu
cuộc tình buồn cho bến giạt thuyền trôi*
(gọi khẽ)

“*Một phương đời yêu dấu*”. Có phải đó là những ngày xưa, khi chúng ta còn có quê hương, dù lúc đó quê hương chưa thanh bình, đạn vẫn rơi và bom vẫn nổ, ánh hỏa châu vẫn soi sáng đêm đen? Nhưng sao những ngày đó quá dấu yêu, thơ mộng khi người đối với người rất chân tình:

*chẳng có đua tranh người kẻ chợ
tình thật như nhiên suối nước ròng
hằng tâm bỗng nụ cười man mác
trần lòng than lửa rục hừng đông
(hồi vắng)*

Rồi trận hồng thủy của thế kỷ ập đến. Kẻ bại trận ngậm ngùi. Đối với họ, quê hương bây giờ là đêm đen. Bởi, trước mắt, tương lai của chính họ là một thứ bóng tối kinh khiếp. Khi mọi công việc, mọi lựa chọn đều lấy một chữ "hồng" làm căn bản, còn "chuyên" chỉ là thứ yếu, khi mọi thứ tự do đã bị bóp nghẹt, và người cũng lần tránh người vì e dè, nghi kỵ:

*phẫn nộ nhiều khi cũng rợn buồn
lòng người mây đục chốn tà dương
đau ở bụi bờ trắng non mọc
một chút sắt cầm một chút hương
(hồi vắng)*

Không có tự do, không có tương lai, họ đã “bỏ phiếu bằng chân” như ai đó đã ví, tràn ra biển hay đi bằng đường rừng, vượt biên tìm đến những nơi “đất lành chim đậu” trên khắp thế giới:

*là đi bươn chải không bờ bến
húc tới. tràn lấp một địa cầu
(sao chẳng là xuân)*

Và cũng từ đó bắt đầu những ngày tháng lưu vong, sống đời xa xứ, ngày tất bật lo cơm áo, để khi đêm về cảm nhận nỗi muộn phiền và cô đơn muôn thuở:

*giấu nỗi niềm trong đáy ly
mà nghe thuốc đắng
thâm thì chuyện sau
(như nhiên)*

Hay:

*có những chuyến tàu cô đơn rất mực
chưa đi mà khói đã mù
loay hoay cuộc sống bám víu một đường ray
và rồi mình vẫn sống*

*ngu ngơ. tâm ruồng. cỏ cây già rí
mười mười lăm năm thây kéo dài ra rá
rồi mình vẫn sống (bám) ra thức gì
vẫn thở rù rì bụi bặm
khẩu động hàng chợ lao xao
cơ động mày mờ lặng im một múi giờ vây hãm
cái bóng tâm thần lủi đi
hoang thú miệt mài
gây mơ đau rần nẻo mộng
(biết làm sao được)*

Nhưng dù vậy, nhà thơ vẫn giữ một niềm tin vào một ngày mai tươi sáng:

*thôi đừng xóa cơn mê nồng đương độ
hương còn nguyên cau bưởi chốn quê nhà
đừng nhắc tới nỗi niềm sau đất đá
mai cánh hồng trong nắng ửng ngàn hoa
(gọi khê)*

Hay:

*nắng rồi tan
nắng dầu tan
còn em vô lượng
đá vàng thủy chung
(như nhiên)*

Vâng, cũng như nhà thơ, tôi tin rằng sẽ có một ngày:

*nắng rồi tan
nắng dầu tan
còn em vô lượng
đá vàng thủy chung*

Và:

mai cánh hồng trong nắng ửng ngàn hoa.

Trần Thị Nguyệt Mai
9/9/2016

thơ quỳnh
thay
lời kết

hoàng xuân sơn

Quỳnh nở (muộn) rồi cũng đã tàn. Những cánh hoa mong manh vừa khép lại.

Những hẹn hò từ nay khép lại – thân nhẹ nhàng như mây. . . (TCS)

Vâng. Cứ nhẹ thể như mình chưa từng có. Biết đâu bắt được chút sắc diện luân hồi. Hoa nở hoa tàn mây tụ trời tan. Chỉ có tình bạn là trùng lai miên viễn trên mọi nẻo đường đi tới. Xin cảm tạ ân tình bằng hữu chứa chan bát nước đầy. Xin cảm tạ chữ nghĩa thăng hoa đã hoan áp tình vui. Xin được mãi mãi *lại gần bên nhau, ngồi kề bên nhau, ngồi gần nhau hơn . . .*

Một vài câu thơ sau cùng, như một lời tạ ơn tri âm tri kỷ

bài thơ của những bài thơ

*tôi đi thử bệnh loãng xương
bỗng thấy mình lớn dậy
trên mỗi góc đường dính nhau tron ngã
nú cứng một màu gene đẹp
ôm lấy bộ mặt diễm kiều
của tuyết
thời gian đi giạt lùi
mùa trai tráng rộ cờ
thấy mình leo dốc kiên kiên biên độ ảo*

nghe tiếng cây rừng

sữa trắng như nguồn suối

anh muốn biến đổi khí hậu thơ

thành một bãi lặn lò sen tím

để cho tia cực nhìn

chìm loang hư ảo

khi rừng chiều phơi trên cọc nhọn

khải huyền những mặt nắng trời xuyên màn đá

lướt lướt lệ mừng

khóc giấu khôn nguôi

quỳnh ám ảnh suốt một đời anh

có thể là một đóa quỳnh nào đó

nhú móm từ vườn đêm thắm sâu

*có thể là một dáng quỳnh nào đó
vừa thức giấc vừa tan biến đi
trong giấc mùa đông cô góa
có thể là giọng điệu thơ quỳnh lơ lả
khỏa thể vào âm nghi
như mỗi tối vẫn thắm treo
một tiếng cười khúc khích ngưng gió
khi mình chia tay
anh chợt hiểu rằng
làm thơ là bắt chước tạo hóa
vẽ nên một cảnh hoa giả*

Đa tạ,

Hoàng Xuân Sơn

tháng mười năm mười sáu

Ấn Bản Điện Tử

T.Vấn & Bạn Hữu thực hiện

2017

©T.Vấn & Bạn Hữu 2017

©Hoàng Xuân Sơn 2017

tv&bh

